

Α. Ο. Α. Ο.

ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 10

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 10

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 22 Ιανουαρίου 1906

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

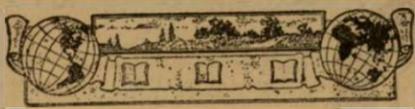
ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 111—8

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΡΑΧΝΗ

(Εικὼν μεγάλου Ἑγγλοῦ ζωγράφου)

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑΤΑ

(Καμίλλου Φλαμπαριών)

Τὸ πρῶτον σημεῖον, τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται ἐν τῇ μελέτῃ τῶν ἐτέρων κόσμων, εἶνε νὰ μάθωμεν ἐν οὗτοι μὲς ὁμοιάζουσι. Ὅταν βλέπωμεν τὴν Σελήνην ἢ τὴν Ἀφροδίτην, τὸν Ἄρην ἢ τὸν Δία διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ἀναζητοῦμεν ἐν πρῶτοις ἐνστάτικως καὶ σχεδὸν φυσικῶς, ἐὰν ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖ ἀναλογίαι μετὰ τοῦ κόσμου τὸν ὁποῖον κατοικοῦμεν. Αἱ προσπάθειά μας ἀποβλέπουν εἰς ὁρισμὸν τῆς φύσεως, τῆς κατοικίας, τοῦ κλίματος, τῆς ἐποχῆς, τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, τῆς πυκνότητος, τῆς βαρῦτητος, τῆς διαρκείας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, τῆς μετεωρολογικῆς ἐκάστου κόσμου, ἐπὶ τῇ προϋπαρξούσῃ ἰδέᾳ, ὅτι ὁ βαθμὸς τῆς πιθανότητος ὑπὲρ ὑπάρξεως ζωῆς, εἶνε παραλλήλως τοῦ βαθμοῦ τῆς ὁμοιότητος μετὰ τοῦ πλανήτου, τὸν ὁποῖον κατοικοῦμεν.

Ἐχομεν, ἀναμφιβόλως, δικαίωματά τινα, νὰ ἀποφαινωμεν οὕτω· διότι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ζωὴν, δὲν γνωρίζομεν εἰμὴ ὅ,τι ὑπάρχει περὶ ἡμᾶς. Ἡ ἀκριβὴς παρατήρησις τῶν γῆινων πραγμάτων ἀναγκάζει νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι μίᾳ ἀτμόσφαιρα, πανομοιότυπος τῆς ἰδικῆς μας εἶνε ἀναγκασίᾳ πρὸς τὴν ζωὴν, ὅτι ἀνάγκη ὕδατος, παρομοίως καθ' ὅλα τοῦ ἰδικοῦ μας, μίᾳ θερμοκρασίᾳ, οὔτε πολλὴ ψυχρὰ οὔτε πολλὴ θερμὴ, ὕλαι οὔτε πολλὴ πυκναί, οὔτε πολλὴ ἀραιαί, ἔτη οὔτε πολλὴ μακρά, οὔτε πολλὴ σύντομα, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὅροι πανομοιότυποι, ἢ τοῦλάχιστον, κατὰ πολλὴ ἀνάλογον τῶν ἰδικῶν μας. Ἐνὰς κόσμος, στερούμενος ὀξυγόνου, παραδείγματος χάριν κρίνεται παρ' ἡμῶν ὀριστικῶς ὡς ἀκατοίκητος, ὁμοιωμένων ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι, ἐν τῷ ὀξυγόνῳ ἐξαφανισθῆ τῆς ἐπιγεῖως ἀτμόσφαιρας ἢ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος αὐτοστιγμῆν ἢ ἐξηφανίζετο. Ὡσαύτως, κόσμος στερούμενος ὕδατος, — ἐννοῶ τὸ ἡμέτερον γῆινον ὕδωρ, ἀποτελούμενον ἐκ δύο μερῶν ὑδρογόνου καὶ ἐνὸς ὀξυγόνου—εἶνε ἀκατοίκητος, ὡς ἀπεφάνθησαν οἱ σοφοὶ τῆς Γῆς. Ἡ αὐτὴ ἀναλογία ὑφίσταται καὶ διὰ κόσμον, στερούμενον ἀνθρακός, κλπ.

Λοιπὸν οἱ συλλογισμοὶ αὐτοὶ τῶν σοφῶν εἶνε συλλογισμοὶ ἀπατηλοί. Φαντάσθητε ἐπὶ στιγμὴν δύο λευκίσκους μετὰ τὴν πρασίνην ῥαχίν τῶν καὶ τὴν λευκὴν κοιλίαν τῶν, συνομιλοῦντας εἰς τὸ βάθος ποταμοῦ πλημμυρισμένου ἀπὸ ἡλίου—τὰ ψάρια συνεννοοῦνται κάλλιστα μετὰ τῶν, μ' ὅλην τὴν φαινομενικὴν ἀφωνίαν τῶν—ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, ὅστις, ὡς φαίνεται, πολλάκις ἀφῆθη νὰ συλληφθῆ ἀπὸ τὸ ἐλκυστικὸν δέλεαρ, ἀλλ' ὅστις ἔχων ἀρετικὴν λεπτότητα καὶ παρατηρητικότητα, ἀναγνωρίζει τοὺς ἄλλους, ἅμα ὡς προσεγγίσει, βεβαίως τὸν σύντροφόν του ὅτι ὑπάρχει κόσμος ἐκτός τοῦ ὕδατος. Οὗτος, ἐντελὴς διδάχθεις τοὺς ὄρους τῆς ζωῆς τῶν ἰχθύων καὶ τῆς λειτουργίας τῶν βραγχίων, ἐκμηδενίζει εὐκόλως τὸν πεφωτισμένον ἀντίπαλόν του ὑπὸ τὸ βάρος ἐπιστημονικῶν ἐπιχειρημάτων, τὰ ὁποῖα ἐδιδάχθη.

— Νὰ ζῆ κανεὶς χωρὶς νερόν! ποῦν ψάρι μὲ λογικὸν ἠμπορεῖ νὰ ἀκούσῃ, οὔτε διὰ μίαν στιγμὴν, τέτοιος μωρὸς! Ἄς τὰ νὰ πᾶνε στὴν ὄργῃ! Οὔτε ἓνα στοσεῖδον δὲν πιστεύει σὲ τέτοιον προσημῆμα. Ἡ σικίς ποῦ βλέπομε νὰ περνοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὸ ποτάμι δὲν εἶνε ζωντανῶν πραγμάτων. Εἶνε ὀπτικῶς ἀπάται. Νὰ ζῆ κανεὶς χωρὶς νερό! Καλεῖ τί γελῶτα πράγματα εἶνε αὐτά!

Εἰς διπλωματουχίας τῆς Σαρδύνης δὲν ἦτο οὔτε λογικώτερος οὐδὲ συνετώτερος εἰς τοὺς συλλογισμούς του, ἢν καὶ ἦ ἐξεφράζετο ἀναμφιβόλως εἰς γλώσσῃ ἐπιστημονικώτερῃ. Εἶνε δίκαιον ἐν τούτοις ν' ἀναγνωρίσωμεν, ὅτι εἴμεθα συγγνωστοὶ κρίνοντες τυχαίως. Ἐμελετήσαμεν τὰς συνθήκας τῆς ἐπὶ Γῆς καὶ τῶν ὀρίων τῆς ζωῆς, καὶ δὲν ἀνεκλύψαμεν εὐκόλως τίνι τρόπῳ ἢ ζωῇ δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ ὑπὸ ἀντιθέτους ὄρους.

Καὶ ὅμως μίαν ὀφθαλμοβολὴν ἐν ῥίψῳ-

μεν συγχρόνως ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιγεῖως ζωῆς, μὲς πείθει νὰ μὴ περιλείψωμεν τὸν ὀρίζοντά μας ἐντὸς λίαν περιορισμένου κύκλου. Ἄλλως τε ἡ παμμεγίστη διαφορά, ἢ διαχωρίζουσα τὴν ὑδατώδη ζωὴν τῆς ἐπιγεῖως, εἶνε ἡ πρωτίστη ἐνδείξις τῶν ἀτελευτήτων πύρων τῆς Φύσεως. Πρὸ ὀλίγου μόλις, οἱ φυσιολόγοι ἐν βραχυλογίᾳ ὑπέδειξαν, ὅτι τὰ τῶν Ὡκεανῶν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κατοικοῦνται ὑπ' οὐδενὸς ὄντος, πρὸ πάντων, ὡς εἰς τὰς μεγίστας πίεσεις, ἥτις κυριαρχεῖ ἐκ τῆς ἀβύσσου ταύτης καὶ ἥτις, ὡς διατείνονται, εἶνε ἰσχυρὴ νὰ διαρρήξῃ πυροβόλα, καὶ ὡς ἐκ τοῦ διαρκοῦς σκότους, τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει πᾶσαν ἀνάπτυξιν μοριακὴν. Εἰς περιέργως, ἵνα πεισθῆ, βυθίζει τὴν βολίδαν ἐντὸς χιλίων, δύο χιλιάδων, τριῶν χιλιάδων μέτρων βάθους, καὶ ἀνεγείρει ἀντικείμενα ζῶντα θυμακτικῶτα, γοιτερικώτατα μαλάκια, ἐκτάκτου λεπτότητος, ὄντα χαρισίστατα ὁμοιάζοντα μὲ χρυσασπίδας, τὰ ὁποῖα ζῶσιν ἐκεῖ, ἐν ἐντελεῖ ἰσορροπία ἐντὸς ἀνδρῶν βαθυτάτων, γενομένη τῶν τέρψεων τῆς ζωῆς ἐντὸς φυτός, τὸ ὁποῖον κατασκευάζουν αὐτὰ καὶ μόνα, ἀφοῦ εἶνε φωσφοροῦχα. Ὅποια διάψευσις! Ἀλλὰ καὶ ὁποῖον μᾶθημα!

Ἡ ζωὴ! ἢ ζωὴ! ἀλλ' αὐτὴ ἀκτινοβολεῖ παντοῦ ἐπὶ τῆς ὑδρογείου, ἀπὸ τοῦ μελανοῦ βάθους τοῦ Ὡκεανοῦ μέχρι τῶν λευκῶν κορυφῶν τῶν αἰωνίων χιόνων· φρικτῆς εἰς μίαν ἀκτίναν τοῦ ἡλίου· πολλὰπλασιασθεῖται ἐντὸς στεγνῶν ὕδατος, πληροῦ τὸν ἀέρα μικροβίων· πληθύνεται διὰ παρασίτου εἰς παράσιτον, ἐπὶ βλάβῃ αὐτῆς τῆς ζωῆς· καλύπτει ὅλην τὴν ὑδρογείον δι' ἀτελευτήτου δικτύου, τὸ ὁποῖον μόνον του μεταρρυθμίζεται ἀπαύστως· ἀναφάνεται ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ ὕδατος, τοῦ ἀέρος, τοῦ φυτοῦ, τοῦ ζώου, καταβροθίζουμένη μᾶλλον ἢ παύουσα νὰ ὑφίσταται ὑπερπηδῆ πανταχόθεν ἐκ παντός γῆινου τομῆς, σημείου, διότι εἶνε ἀνίκανος καὶ λίαν στενόχωρος ὅπως τὴν περιλείψῃ, καὶ ἀπαιτοῦμεν νὰ τῇ διαγράφωμεν ὄρια; . . . ἡλίθιοι· ποῦ εἴμεθα!

Μὲ ποῖον δικαίωμα θὰ εἴπωμεν πρὸς τὴν ζωικὴν ἐνέργειαν, ἥτις ἀκτινοβολεῖ εἰς τὴν Ἰσθμὸν; «Θὰ φθάσῃς εἰς ἐδῶ, καὶ ὄχι πλέον μακρὰν!» Ἐν ὀνόματι τῆς Ἐπιστήμης; Λάθος ἀδικητικὸν ἐκείνη. Τὸ γνωστὸν εἶνε νησίδιον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπεράντου Ὡκεανοῦ τοῦ ἀγνώστου. Αἱ ἄβυσσοι τῆς ἠλάσεως, αἵτινες ὁμοιάζουσι μὲ διαφράγματα, ἀποδεικνύεται ὅτι κατοικοῦνται ὑπὸ ζωῆς εἰδικῆς. Ἀντιτείνουσι, ἀλλὰ ἐν τούτοις, ὑπάρχει καὶ ἐκεῖ ἐπίσης ἀήρ, καὶ ὀξυγόνο. Τὸ ὀξυγόνο εἶνε ἀναπόφευκτον λέγουσι. Εἰς κόσμος ἄνευ ὀξυγόνου, εἶνε κόσμος κατακεκολλημένος εἰς θάλασσαν, διότι ἦν εἶνε ἐρημὸς καὶ ἄγονος. Διὰ τὴν ἀκόμη δὲν παρετηρήσαμεν ὄντα ἀναπνεύοντα ἄνευ ἀέρος, ζῶντα ἄνευ ὀξυγόνου. Ἐτερον λάθος. Διότι, καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν κατοικοῦνται, δὲν ἔπεται ὅτι δὲν ὑπάρχουν. Ἀλλ' ἀκριβῶς γνωρίζομεν τοιαῦτα. Εἶνε τὰ ἀναερόβια (anaerobies). Τὰ μικροβία ταῦτα ζῶσιν ἄνευ ἀέρος, ἄνευ ὀξυγόνου. Καὶ εἶτι μᾶλλον τὸ ὀξυγόνο τὰ φονεύει!

Αἱ γῆιναι ὀργανικαὶ μορφαὶ ὑπάρχοντες εἰς αἰτίας τοπικὰς τοῦ ἡμετέρου πλανήτου. Ὅλη ἡ γῆινη ὀργανικὴ ὕλη εἶνε ἀνθρακὶ σύνθετος κατὰ διαφόρους ἀναλογίας, μετὰ τοῦ ὑδρογόνου, τοῦ ἀζώτου, τοῦ ὀξυγόνου καὶ ἄλλ.

Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν οὐδὲν δικαίωμα νὰ ἀπαγορεύσωμεν εἰς τὴν φύσιν νὰ ἐνεργήσῃ διαφόρους ἐπὶ τῶν κόσμων, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει ἀνθρακός. Εἰς κόσμος, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ πυρῆτις γῆ, ἐπὶ παραδείγματι, ἀντικαθίστα τὸν ἀνθρακόν, ἢ τὸ πυριτικόν ὀξύ, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κατοικηθῆ ὑπὸ ὀργανισμῶν ἐκ διαμέτρου διαφόρων τῶν ὑπαρχόντων ἐπὶ τῆς Γῆς, διαφόρων ὄχι μόνον κατὰ τὸ σχῆμα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν οὐσίαν; Εἰς κόσμος, εἰς τὸν ὁποῖον, τὸ γλῶσσον κυριαρχεῖ, δὲν ἀπαιτεῖ ὑδροχλωρῶν ὀξέων; καὶ ὅλη ἡ γῆνιμος οἰκονομία τῶν γλωσσῶν εἰς τὰ ἡμέτερα λαμβάνει μέρος ἐνδιόφρονος εἰς τὰ παραδόξα τῆς ζωῆς; Τὸ βρώμιον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συνενωθῆ μὲ ἄλλας ἐνώσεις; Ἐξ ἄλλου, διὰ τὴν στεγνότητα μέρους τῆς γῆνιμος χημείας; Τί μὲς ἀποδεικνύει, ὅτι τὰ στοιχεῖα ταῦτα εἶνε πραγματικῶς ἀπλᾶ; Τὸ ὑδρογόνο, ὁ ἀνθρακός, τὸ ὀξυγόνο, τὸ ἀζώτο, τὸ θῆσιον δὲν εἶνε σύνθετα; Τὰ ἰσοδύναμά των εἶνε τὰ πολλὰπλασια τῶν πρῶ-

του; 1, 6, 8, 14, 16. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ὑδρογόνο μῆπως εἶνε τὸ ἀπλούστερον; Τὸ μῶριον τοῦ μῆπως δὲν σχηματίζεται ἀπὸ λεπτότατα καὶ ἀδύνατα μόρια, καὶ δὲν ὑπάρχει δὲ οὐδὲ ἐν καὶ μόνον εἶδος πρωτογενούς μορίου, τοῦ ὁποῖου αἱ γεωμετρικαὶ συνενώσεις, αἱ ποικίλαι συνθέσεις ἀποτελοῦν τὰ μόρια τῶν στοιχείων τῶν νομιζομένων ἀπλῶν;

Ἀσφαλῆς εἶνε, ὅτι αἱ ἠκεμαστικὴ ἀποκαλύψεις τῆς φασματικῆς ἀναλύσεως δὲν ἠμνηροῦν, ὡς διατείνονται, ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν γῆινικῶν συνθέσεων διαφόρων οὐρανίων σωμάτων δι' ἀπολύτου ταῦτοῦτος μετὰ τῶν διαφόρων πλανητῶν.

Εἰς τὸ φάσμα τοῦ Διός, ἐπὶ παραδείγματι, ἀναφάνεται ἐνέργεια ἀερίου τινός ἀγνώστου, τὴ ὁποῖαν ἐκδήλουται δι' ἰσχυρῆς ἀπορροφήσεως διαφόρων ἐρυθρῶν ἀκτίνων. Τὸ ἀέριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ Γῇ, ἀναφάνεται διὰ τρόπον κατακρησπέρου ἐπὶ ἐντὸς τῆς ἀτμοσφαιρικῆς τοῦ Κρόνου καὶ τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐντὸς μάλιστα τοῦ τελευταίου τούτου πλανήτου, ἢ ἀτμόσφαιρα φάνεται, ὅτι δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀναλογίαν μετὰ τῆς ἰδικῆς μας. Ἄλλως τε καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος μέρους μέρους τῶν γραμμῶν τῆς ἐπιφανείας του δὲν συνετελεσθήσαν μετὰ τῶν γῆινων οὐσιῶν.

Ἡ συγγένεια τῶν πλανητῶν μετὰ τῶν τῶν εἶνε ἀνεκτιμήτως, γεγονός ἀνεπίδεκτον συζητήσεως, ἀφοῦ ὅλοι οὗτοι εἶνε τέκνα τοῦ αὐτοῦ πατρὸς. Ἀλλὰ διαφέρουσι μετὰ τῶν τῶν, οὐχὶ μόνον κατὰ τὴν θέσιν, τὴν στάσιν, τὸν ὄγκον, τὸ σῶμα, τὴν πυκνότητά, τὴν θερμοκρασίαν, τὴν ἀτμοσφαιρίαν, ἀλλὰ καὶ ὡς σύστημα φυσικὴ καὶ χημικὴ. Καὶ τὸ σημεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου προσκλυοῦμεν ἐνταῦθα τὴν προσοχήν εἶνε, ὅτι ἡ διαφορά αὕτη δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς ἐμπόδιον εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἀπεκταντικῶς, ὡς νέον πεδῖον κατὰλληλον διὰ τὴν ἀτελευτήτων γονιμότητά τῆς παγκοσμίου μητρὸς.

Ὅθεν, ὅταν ἡ σκέψις μας ὑψοῦται ὄχι μόνον πρὸς τοὺς γείτονάς μας· τὴν Σελήνην, τὴν Ἀφροδίτην, τὸν Ἄρην, τὸν Δία ἢ τὸν Κρόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς μυστάδας τῶν ἀγνώστων κόσμων, οἵτινες ἐλκύονται περὶ τῶν ἡλίων, σμικρνομένων ἐν τῷ ἀπέριφ, δὲν ὑπάρχει οὐδεμίαν γνώμη πικρὴν, ἢ πως φαντασθῶμεν, ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν ἄλλων τούτων χωρῶν τοῦ οὐρανοῦ μὲς ὁμοιάζουσι ὁποσδήποτε.

Παντός εἶδους μορφαὶ φανταστικαὶ καὶ μὴ πρέπει νὰ κατοικοῦν τὴν πληθύν τῶν κόσμων ἐκείνων. Ὁ γῆινος ἀνθρώπος εἶνε περροικισμένος μὲ πέντε αἰσθήσεις, ἢ διὰ νὰ εἴπω καλλίτερον, μὲ ἕξι. Διὰ τὴν ἦσιν νὰ σταματήσῃ ἐκεῖ; Διὰ τὴν ἐπὶ παραδείγματι, νὰ μὴ ἔχη ἑξῆς ἡλεκτρικὴν διάφορα ὄντα δι' αἰσθήσεως ἡλεκτρικῆς, μαγνητικῆς, δι' αἰσθήσεως διαγνοστικῆς τοῦ ὀρίζοντος καὶ τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ κόσμου; δι' ὀργάνου ἀντιληπτικῶν ὄντων τὰς αἰθερίας δονήσεις, καὶ ἐπιτρέποντας νὰ ἀκούῃ μακρόθεν καὶ νὰ βλέπῃ διὰ τῶν τοίχων;

Τρώγομεν καὶ γωνοῦμεν ὡς τὰ γονορροειδέστερα ζῶα· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν κόσμοι, εἰς τοὺς ὁποῖους θρηπτικὴ ἀτμόσφαιρα ἀπικλάσσει τοὺς εὐτυχεῖς τούτους κατοίκους τῆς γελόικης πύτης ἀγγαρείας; Τὸ μικρότατον στρουθίον καὶ αὐτὴ ἡ ἀμυγρὰ νυκτερίς, ἔχουσι τὸ προτέρημα, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς δὲν ἔχομεν, καὶ πετώμεν εἰς τὸν ἀέρα. Δὲν ὑπάρχει διαμονὴ διαφόρος τῆς ἰδικῆς μας, καθ' ἣν καὶ ὁ μεγαλύτερος ἀνὴρ, ἢ ἐξαισιώτερος γυνὴ ἀναγκάζεται νὰ καθήλουται εἰς τὸ ἔδαφος, ὡς ἡ κοινώτερα κάμπη πρὸ τῆς μεταμορφώσεώς της; Ὅχι ἦτο δυσάρεστον, ἂν ἐκκατοικοῦμεν κόσμον, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ εἴχομεν τὸ προτέρημα νὰ ἰπτάμεθα; κόσμον μωροβόλον καὶ μεγαλοπρεπῆ, εἰς τὸν ὁποῖον τὰ ἀνὴρ νὰ ἦσαν ἔμψυχα; κόσμον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου οἱ ἀνεμοὶ θὰ ἦσαν ἠνίσχυροι νὰ σχηματίζουσιν θύελλαν; ἔνθα πλείστοι ἡλιοὶ ποικιλόχρωοι—ὁ ἀδὰ μας συνεννοούμενος μετὰ τοῦ ρουθίνου ἢ ὁ καρχηδόνιος (γαζενά) μετὰ τοῦ μαργαδου καὶ τοῦ σαπφείρου—ἀκτινοβολοῦντες ἡμέραν καὶ νύκτα—νύκτα γαλανήν, ἡμέραν πορφύραν—ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖα αἰωνίου ἔαρος, σεληνῶν ποικιλοχρῶν, νοχελῶν κοιμωμένων ἐπὶ τῶν ὡς καθρέπτει ὕδατων, ὀρέων φωσφορίζοντων, κατοίκων ἐνεσίων ἀνδρῶν, γυναικῶν, ἢ, πιθανόν, καὶ ἐτέρων φύλων, ἐντελεστάτων σχημάτων, περρο-

μισμένων διὰ πολλαπλῆς καὶ ἀπολύτου εὐαισθησίας, ἀκτινοβολοῦντων κατ' ἀραιοσκειαν, ἀφλέκτων ὡς ὁ ἀκίαντος, ἀκίαντων πιθανῶς; Ἀτομα μικροσκοπικώτατα, ὡς εἴμεθα, ἢς περροῦμεν, ἢ καὶ διὰ πικρῶν, ἢ ὅλη ἡμῶν ἢ φαντασία εἶνε ἀκαρπός, ἐν μέσῳ τοῦ ἀπέριφ, τοῦ μόλις παρατηρούμενου διὰ τοῦ τηλεσκοπίου.

Κατὰ τὰς ὁράσεις δὲ φημινοῦντες νύκτας, ἐνῷ ἡ Ἀφροδίτη ἀκτινοβολεῖ, δι' ὅλης τῆς μεγαλοπρεπεῖς λάμπσεως της, ἔνκντι τῆς ἀπεριγραπτοῦ θαυμαστότητος τῆς ἀστροφωγῆς νυκτός, ὅταν ἡμεῖς σκεπτόμεθα διὰ κόσμους ἀγνώστους, οἵτινες πληροῦσι τὸ ἀπέριφ, περροῦμεθα, ὅτι οὗτοι ἦσαν κατοικημένοι, εἶνε ἢ θὰ εἶνε—ὁ ζωικός κύκλος τῶν μὴ ὡν ἀναγκασίως συγχρόνως τοῦ ἡμετέρου—ἀλλ' ὅτι διαρκῶς ἀτελευτήτως κυριαρχεῖ εἰς τὰ τοῦ Οὐρανοῦ πεδία, ὡς καὶ εἰς τοὺς κήπους τῆς Γῆς. Ὑπάρχουν ἐκεῖ ἀνθρωπότητες, τῶν ὁποίων μέρους μέρους ἀναγκασίως πρέπει νὰ ὄσιν ἀσυγκρίτως προκεχωρημέναι τῆς ἡμετέρας ὡς πρὸς τὴν πρόσδον τῆς ἐντελείας. Ἡ Γῆ μας, μεθ' ὅλης τῆς πολιτικῆς, κοινωνικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἰστορίας της, εἶνε μόνον μίᾳ μικροτάτῃ καὶ ἀνίσχυρος μωρικία, μίᾳ πηλῆσι ἐντόμου ἐντὸς μίᾳ ἡλιακῆς ἀκτίνος.

ΞΕΝΑ A. O. Δ. O.

- Ὁ ζυλάνθραξ ἀπεδείχθη θαυμασίον ἀντίδοτον κατὰ τῶν δηλητηριωδῶν μυκήτων (μυκηθία).
- Ὁ Βασιλεὺς Ἰδουάρδης ἔκαμε τὸν πρῶτον λόγον δημοσίᾳ εἰς τὸ Νιουκάστλ ὅταν ἦτο 10 ἐτῶν παιδί.
- Ἡ κυρία Πάτσι, ἡ περιώνυμος προμαντόνα, ἔχει μινδικὴν πολυτιμωτάτην συλλογὴν βλασκωμένων πτηνῶν.
- Τὸ δάπεδον ἀναλυόμενον χημικῶς εὐρίσκειται ἀποτελούμενον ἀπὸ νερό, ἀλάτι, σάκχαρ, φωσφορικὴν σίδηρον, φωσφορικὴν σάκχαρ.
- Ὁ Κούμπελι, ὁ περίφημος μικρὸς βιολογιστῆς ἔλαθεν ὡς ἀμύθη 2 1)2 ἔκατ. φρ. διὰ μίαν τούρην εἰς τὴν Ρωσίαν.
- Ὁ λόρδος Κούρζον ἔχει τὴν θαυμασιωτέραν μέθοδον τοῦ σπουδάζειν. Κρίμα τοῦ δὲν ἔγινε δάσκαλος!
- Ὁ Λόρδος Μάρλεϋ, μέγας πολιτικὸς καὶ συγγραφεὺς Ἀγγλίας ἔχει μεγάλην μανίαν μετὰ τῶν ζῶα. Ὅταν γράφῃ ἀδύνατον νὰ μὴ κρατῆ στὰ γράμματα τοῦ κινεῖν συλλάλα ἢ κανένα γάτα.
- Αἱ Ἀγγλικαὶ Ἐταιρίαι τῶν σιδηροδρόμων ἔχουν στὴν ὑπηρεσίαν τῶν 350 χιλ. ἀνθρώπους.
- Διὰ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ γαιάνθρακος, ἐκτός τοῦ κόπου τῶν χιλιάδων, θυσίαζέται καὶ ἓνας ἀνθρώπος ἂν ἐν ἑκατομμύριον τόνων ἐξαγομένου ἀνθρακός, ἕνακ τῶν συγχῶν δυστυχημάτων εἰς τὰ ἀνθρακορυχία.
- Δύο χιλιάδες ἀκατοίχητα μικρὰ νησιὰ εὐρίσκονται μετὰ τῶν Μπαγαταρίας καὶ τῆς Ἀφρικανικῆς παραλίας.
- Στὴν Ἰαπωνίαν τὰ ψάρια πωλοῦνται ζωντανὰ καὶ περροῦνται εἰς τοὺς δρόμους ἐντὸς μεγάλων δοχείων γεμάτων θαλασσινῶ νερό. Πῶς φκίνονται οἱ κλοπαγάδες!
- Ὁ μεγαλύτερος σιδηροδρομικὸς σταθμὸς κατασκευάζεται εἰς τὴν Λειψίαν. Θὰ στοιχίσῃ ὑπὲρ τὰ 150 ἔκατ. φρ.
- Μία οἰκογένεια μακροβίων ζῆ στὴν Τυφλίδα ἀποτελουμένη ἀπὸ πατέρα, μητέρα καὶ τρία παιδιά. Τὸ ἄθροισμα τῶν ἐτῶν τῆς ἡλικίας τῶν ἀνέρχεται εἰς 390, ὁ πατὴρ εἶνε 105 ἐτῶν, ἡ δὲ μήτηρ 95.
- Πυρκαϊὰ προσελθούσα ἀπὸ ἓνα σπινθηρὰ ἀτμομηχανῆς σιδηροδρόμου ἀπέτεψε φῶσεως μὲγάλῃ δάση εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ ἡ Ἐταιρία καταδόθη νὰ πληρώσῃ τὴν ὑπέρογκον ἀποζημίωσιν 3,750,000.
- Τὸ βαθύτερον χρωστωμενόν τοῦ κόσμου εὐρίσκειται εἰς τὴν Αὐστραλίαν ἔχει βάθος 4,200 ποδῶν (ὑπὲρ τὰ 1270 μέτρ.).
- Ἡ πόλις Τσεραπουντζῆ τῶν Ἰνδιῶν εἶνε ἡ ὑψοτέρα πόλις τοῦ Κόσμου· ἢ βροχὴ ἐκεῖ κατὰ μέσον ὄρον ἀνέρχεται εἰς 100 δακτύλους κατ' ἔτος.

ΤΟ ΤΑΞΙΜΟ

ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Δ. ΜΩΡΑΓΓΙΤΙΔΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Χρηστάκης ένα από τα μεγαλύτερα άργοντόπουλα της εποχής εκείνης...

Ο γάμος κατασκευάζεται, τί όμως έκαμε τον Χρηστάκη να καταστρέψει ούτω την ευτυχίαν του...

Ο Χρηστάκης ανετράφη και έμεγάλωσε υπό θρησκου πατρός και μητρός μη σεβόμενης τα θεία...

Ο πατήρ του Χρηστάκη απούνησκει αφήσας ένα σπύρον καλόν εις την τρυφεράν καρδίαν του υιού του...

Ένα πρωί όμως ο Χρηστάκης εύρεθη θανασιώως άσθενής από τυφοειδή πυρετόν. Οι ιατροί τονάπεφασαν...

Η μητέρα λησμονήσασα πάντα τα άλλα την στιγμήν αυτήν και μόνον την σωτηρίαν του παιδιού της...

Ούτε έβλεπα καλά, ούτε ήκουα, έλεγεν. Ομίγλη πυκνή με περιέβαλε και όπισθεν αυτής...

Ω! σύ, μητέρα μου, ήσουν άρρωστη περισσότερο από έμένα!

Και καταπαύων έλεγεν: Αχ! πότε μητέρα μου θα έβγω έξω;

Και επειδή τον έβλεπεν ή κυρά-Λάμπρινα να στενοχωρηται, τρέμουσα μή ξανακυλίση, τώ ήνοιγε μόνη της την χαρτίνη γαλλογραφίαν του...

Νά! αυτοί είναι χριστιανοί! έλεγεν άπεροχόμενη ή κυφή ή ήμίτυφος γραία.

Αμέσως μετά ταύτα είχαν άρξήσει οι περιπάτου, ως είπομεν, κατά διαταγήν του Ιατρού.

Πήλν τότε ακριβώς ήρρισε να σθίνη ή μητήρ. Η κυρά-Λάμπρινα, ασθινομένη ότι ο υιός της...

Δέν μπορώ να τό βλέπω αυτό τό κομβόσγιον, Χρηστάκη μου! Είπε κατά ποώτων. Και ό ευπειθής υιός τό απέκρυψεν εις τον κόλπον του.

Σου είπα, παιδί μου, μου κάμη κακό τό λιθάρι. Θέλεις να μή θύξης ζωντανή; Είπεν άλλην ήμέραν.

Δέν πξ, μητέρα, εις τον έσπερινόν: Ύπενθύμισεν άλλοτε ό νεανίας, άκούσας τον γειτονικόν κρόνον.

Δέν είμαι γρηά! Παρετήρησε μετ' όργης ή φιλόκοσμος χήρα. Καί όταν εκείνας τας ήμέρας εφάνη πάλιν ή τυφή...

Και έξάρωσε πάλιν παρα τον έσκωριασμένον δίκτον εν τοίς έσπερίοις της όσίας Φιλοθέης:

Πόσον είμεθα δειλοί ήμισι ό άνθρωποι! Πητήσομεν, συμμαζεούμεθα ως λαγωοί μέσα...

Και έξάρωσε πάλιν παρα τον έσκωριασμένον δίκτον εν τοίς έσπερίοις της όσίας Φιλοθέης: Πόσον είμεθα δειλοί ήμισι ό άνθρωποι!

Και είγε δίκαιον ό φουστανελλοφόρος εκείνος να έρωτηση: τίς ήτο άρρωστος ή κυρά-Λάμπρινα ή ό Χρηστάκης;

Δέν ήθευεν ή φιλόκοσμος άκόμη γυνή πώς να φανερώση εις τον άδύνατον άκόμη υιόν της την ενδόμυχον εκείνην επιθυμίαν της. Και έπασχε και έτήκετο.

Πήλν έλαθεν άφορμήν μίαν ήμέραν, ότε ό Χρηστάκης την ήρώτησε πάλιν, πλήρης πίστωσης, πότε φρονεί ότι πρέπει να έκτελέση τό τάξιμόν του.

Τί τάξιμον! Διέκοψεν άποτόμως ή κυρά-Λάμπρινα.

Ο Χρηστάκης απέμεινεν άφωνος, θεωρών μετά δειλίας τους ώρητισμένους όφθαλμούς της μητρός του.

Εξέγλασε μητέρα; άπήνητην ήρέμα ό εύσεθής υιός.

Και μετά τινα στιγμήν προσέθηκε: Τό τάξιμον!

Η κυρά-Λάμπρινα βωθή τον έβλεπε τώρα αυτή ός να μή είχε καταρτίση άκόμη την δούσαν άπάντησιν.

Τότε, μητέρα, επανέλαθεν ό Χρηστάκης που έκινδύνευσα ν' αποθάνω και έταξα. Εξέγλασε;

Δέν τό ένθυμούμαι, παιδί μου, είπεν ήτρω ή κυρά-Λάμπρινα. Εγώ δέν έλειψα μέρα νύχτα από τό κεφάλι σου!

Σύ ή ίδια, μητέρα, δέν μου είπες «τάξε παιδί μου»;

Σου φάνηκε παιδί μου, εις την άρρώστια σου!

Ακόμα βοίζουν τ' αυτιά μου, μητέρα!

Καμμία φαντασία θα είδες. Νά, Χρηστάκη μου. Φαντάσθηκες άπάνω στην έξαψιν του πυρετού.

Ενθυμείται ποτέ κανείς, μητέρα, του πυρετού τας εξάψεις;

Η κυρά-Λάμπρινα, σιωπώσα, έβλεπε κάτω προς τό έδαφος, ως να έσκαπτε με τους όφθαλμούς την γην να βυθισθή. Και τότε παρετήρησεν ό Χρηστάκης...

Μητέρα μου, μητρεούλα μου! Ο πιστός άπόμαχος ό γέρω-Γιάννης, με την γαλάζιαν στολήν του και τά κόκκινα σεϊοίτια, άκούσας τον θόνον και τους όλοφουμούς έσπευσε...

Παιδί μου, παιδάκι μου!

Ο νεανίας συνεκλονίσθη. Του εφάνη ότι οι λυγροί εκείνοι της μητρός του διέτρηζον την καρδίαν του, ως πουλιού όροσεράν καρδίαν, και άνοίξας την θύραν του θαλάμου της έπεσεν εις τας άγκάλας της, και αυτός όλολύζων:

Μητέρα μου, μητρεούλα μου!

Τότε ήσθάνθη ό φιλόστοργος υιός πόσον βαρύ ήτο τό τάξιμόν του, τό όποιον μετά τόσης αγαλλιάσεως ως την πλήρωσιν των πόνων του είχε θεωρήσει. Και άν ή από του θανάτου σωτηρία του έπροξένησε χαράν εις την γραίαν μητέρα του, τώρα ή άπροσδόκητος θυσία του έμελλε να βυθισή αυτήν εις άλησμόνητον πένθος.

Επώνεσεν ή ψυχή του τέκνου.

Νά θυσίαση τον κόσμον: Βαρύ δι' εκείνην.

Αλλά να φαρμακεύση την μητέρα του; Βαρύτερον δι' αυτόν.

Διά τουτό ό γλυμός και ξανθός νεανίας έπαυσε πλέον να κάμη λόγον περί του τάξιματος, αφήσας εις τον γρόνον τον παμπόνηρον αυτόν μεσίτην, να εξοικονομήση τό ποάγμα.

Αλλά τουτό ήτο τό πρώτον βήμα προς την άθέτησιν του μεγάλου του όρκου.

Πτο άόριστον μεν άκούη τεκμήριον, πλην τεκμήριον πάντοτε, ότι ό Χρηστάκης εκ φιλοζώου και φιλοκόσμου αισθήματος, τσομάξας πρό του θανάτου προσέη εις τό τάξιμον επιπολαιώς, ουχί εν γνώσει της μικράς υποχρεώσεως, εις την όποιαν εκούσιως υπεβάλλετο. Διά τουτό, όταν κατεπλημύωσε την καρδίαν του ή υική σποργή, άπεπνήγη ως νεοσάς ό μέγας όρκος του, ό κυριαρχών έως τότε του λογικού του, όπερ ήρρισεν έκτοτε να πλανάται άσφατον επί του κόσμου, όπου τόσαι άρπαγαί αίωρούνται πάντοτε, έτοιμα ν' ήγκιστρεύσασιν τον μετέωρον νούν.

Μετά βαρύν χειμώνα είχαν έλθει ώραία και θερμή άνοιξις. Οι άγροί της Αττικής είχαν φερέσει τά έαρικά σπολίδια των, από ύψασμα πείσινον, κατάστικτον εκ φυσικών άνθών, άτινα ήμιλώδων εις την όροσερότητα και καλλονήν, ως άκκιζόμενα κορασιές. Ίδίως όμως αι έξοχαί των Αθηνών έμορφοβόλυσαν από των άφθώνων βόδων τά όποια τό έτος εκείνο τόσον εύχρσα άνεπτύσσοντο.

Ο Κηφισός, ό ξηρός Κηφισός, τό έτος εκείνο έμορμύριζε — πράγμα σπανιώτατον — ως κλαυθμύριζον παιδίον, επιδεικνύων βείθρον γάμα διαυγές, εν μέσω των άφθώνων ξηρών γαλίκων της βαθείας του κοίτης παρα τας θύλας της όποιας εύθαλής πόα, διηνησμένη, καθόδου ε την όρασιν, εκεί, προς την Κολοκυνθού, όπου αι γρηαίαι λείκαι, με τους εύουπλοκάμους κλώνας των, είχαν στολισθή, πρό καιρού, με τό νέον φύλλωμά των. Αί πλινθόκτιστοι άγροίκαί της κηπουρικής κόμης ήφανίζοντο όροσεραί, από τά τρυφερά φύλλα των άναδεδράδων, ενώ όπισθεν του άκανθωτού αυτών φρακτου, ή μυροβόλος αύρα έσειε μαλακώς τας άκρας των τριανταφυλλιών, με τας άναριθμήτους κάλικας άλλας κλειστάς και άλλας ήμιανοίκτους ως καλλονάς, έδώ άποκροπτομένας κ' εκεί άποκαλυπτομένας, άνθισμένης κόρης: τά πτηνά της άνοιξεως, πετώντα από δένδρου εις δένδρον, από φρακτου εις φρακτύν, έριπτον πεταχτά τό κελάδημα των, σείοντα νευρικώς την ουράν ως ξεκλειδωμένην και ρομφίζοντα τό εύοδιάζον κενόν με φίληματα πεταχτά. Πολύχρωμοι πεταλοόδες, ως ποικιλίστικτοι του έαρος νιφάδες, έγύρευον καμαρωτά άνω της γλόης περινούμεναι κ' εδόμβουν αι μέλισσαι, θροούσαι επί των φυλλωμάτων.

Αμαξία πυκνά-πυκνά διήρχοντο από της αυτής ώραίας έξογής τας μεταμεσημβρινάς ώρας, και έπιπτοι δε οι βασιλείς άγεσώγως διεβαίνον διά της, παροχθίου όδου, ενώ οι ίπποι των προηγούμενων κ' έπομένων άγροτικών γωσφυλάκων εκάλπχον θρουδωδώς, σοβίζοντες τας όρνιθας άτινες έκκακίζον, όργίλιως ζετροπώνουσαι από πυκνάς βάτους.

Αμαξία πυκνά-πυκνά διήρχοντο από της αυτής ώραίας έξογής τας μεταμεσημβρινάς ώρας, και έπιπτοι δε οι βασιλείς άγεσώγως διεβαίνον διά της, παροχθίου όδου, ενώ οι ίπποι των προηγούμενων κ' έπομένων άγροτικών γωσφυλάκων εκάλπχον θρουδωδώς, σοβίζοντες τας όρνιθας άτινες έκκακίζον, όργίλιως ζετροπώνουσαι από πυκνάς βάτους.

Αμαξία πυκνά-πυκνά διήρχοντο από της αυτής ώραίας έξογής τας μεταμεσημβρινάς ώρας, και έπιπτοι δε οι βασιλείς άγεσώγως διεβαίνον διά της, παροχθίου όδου, ενώ οι ίπποι των προηγούμενων κ' έπομένων άγροτικών γωσφυλάκων εκάλπχον θρουδωδώς, σοβίζοντες τας όρνιθας άτινες έκκακίζον, όργίλιως ζετροπώνουσαι από πυκνάς βάτους.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ

Αυτοκράτωρ και έραδιτέχνης

Μίαν ώραίαν ήμέραν Μαΐου, ό δεκαεπταετής υιός του Ίουλιού Έρβετ, πρεσβευτού της Γαλλίας εν Βερολίνω, προσεπάθει «Υπό τας Φιλλύρας» να άνακαλύψη τοπίον κατόλληλον να τό φωτογραφήσθ.

Έξαφνα άκούοντα ήχοι μουσικής. Έν γερμανικόν σύνταγμα έπροχώρει άρειμαίνως, επί κεφαλής δ' αυτού εύρίσκετο ό αυτοκράτωρ.

Έν μιξ στιγμή, ό νέος τοποθετείται επί του πεζοδρομίου και έτοιμάζει την φωτογραφικήν μηχανήν του.

Μόλις ό Γουλιέλμος έφθασεν είκοσι βήματα μακράν του νέου, άνεγνώρισεν ότι ήτο ό υιός του Γάλλου πρεσβευτού.

Μη κινηθήτε! άνακραζει ό αυτοκράτωρ διά βροντώδους φωνής, προς τό σύνταγμα!

Ο νεαρός έρασιτέχνης τότε φωτογραφίζει τον αυτοκράτορα επί κεφαλής του συντάγματός του.

Αμα ως ό Γουλιέλμος άντελήθη, ότι ό νέος έπεράτωσε την έργασίαν του, διά βροντώδους πάλιν φωνής διατάσσει τους άνδρας του να προχωρήσουν.

Μετά δύο ήμέρας, ό Γουλιέλμος μεταβάνει άπροόπτως εις τό μέγαρον του Γάλλου πρεσβευτού.

Ηλθα να ιδώ τά δοκίμια... λέγει μειδιών προς τον υιόν του πρεσβευτού.

Και άφού εξέητασεν επισταμένως ταύτα, συνεχάρη τον έρασιτέχνην φωτογράφον εις τον όποιον την επομένην άπεστειλεν ως δώρον μίαν εικόνα του μεγίστης αξίας.

Η Αυτοκράτειρα της Κίνας

Ίδου μια παράδοξος προσωπικότης, ή χήρα Αυτοκράτειρα του Ουράνιου Κράτους. Θεωρείται ως γυνή άδμαόστου χαρακτήρος και θελήσεως μεγάλης. Είπε δεινή κλλιτέχνις και καταγίνεται με πολλήν μυσίαν

εις όλα τά άνδρικά σπόρτ και αυτά άκόμη τά βαρυσότερα. Διόλου λοιπόν παράξενο ποδ συχνά πυκνά άνασπατώνει την Εύσπαϊκήν διπλωματίαν.

Ο Κάιζερ

Τώρα τον χειμώνα και ιδίως κατά τας υγράς ήμέρας, ό Κάιζερ ένεκα του χρονίου ρευματισμού, τον όποιον έχει στο αυτί του, αισθάνεται πολύ κακήν όρεξιν και έχει τά νεύρα του ή δε έξαψις του και ό έρεθισμός εκδηλοϋται με τας πονιάς, τας όποιάς επιβάλλει διά τό τίποτε εις τους αξιωματούκους του, άυστηρότατος και άμείλικτος και εις τά παραμικρά.

Ο Βασιλεύς μας

Γενικώς εις όλον τον κόσμον ό Βασιλεύς των Έλλήνων θεωρείται ως ό δημοκρατικώτερος Μονάρχης όλων των επί Γης. Είς τουτό βεβαίως συνετέλεσαν και τά αγαθά αισθήματα του Έλληνικού λαού αλλά και τά διδάγματα της Δανικής Αύλης, της άκραίφονος δημοκρατικής και άπερίττου.

Η Κάρολην Σύλλα

Αν όμως ό βασιλεύς μας θεωρείται δημοκρατικός, τί θα είπη κανείς διά την Κάρολην Σύλλα, την βασίλισσαν Έλισάβετ της Ρουμανίας, την φιλόσοφον συγγραφέα, ή όποιά με όλον τό στέμμα που την βαρύνει γράφει με πολλήν έλευθερίαν τας σκέψεις της; Ίδου επί παραδείγματι τί έγραψε πρό τινος εις άγγλικόν περιοδικόν:

«Πολλάκις μεταξύ των τοίχων ενός άνακτόρου ζουν έστεμμενοί κακοϋργοί».

Ο Μπίλσοφ

Ο πρίγκηψ Μπίλσοφ, ό άρχικαγκελλάριος της Γερμανίας όμοιάζει πολύ τον Τσαμπερλαϊν ως προς την άποστροφήν την όποιαν έχει κατά των άσκήσεων. Είς την στρατιωτικωτάτην Γερμανίαν θεωρείται ως ό έσχατος στρατιώτης. Τουτό όμως δέν τον εμπόδισε να φέρη 115 μεγάλα παράσημα όλων των εθνών.

Και πάλιν ό Κάιζερ

Τά επισκεπήτρια του δακμονίου Κάιζερ είναι μοναδικά εις τό είδος των. Παμμέγιστα, όπως των Μανδραρίων της Κίνας, μήκους 15 έκατοστομ. και πλάτους 10 φέρουν ύψηλά μεν την λέξιν άπλως «Γουλιέλμος» και κάτωθεν «Αυτοκράτωρ της Γερμανίας και Βασιλεύς της Πρωσίας».

Η νέα Βασιλίσσα της Δανίας

Η νέα Βασιλίσσα της Δανίας ζεύρει και αρκετά ελληνικά. Της τά έμαθεν ό ήμέτερος πρίγκηψ Γεώργιος της Κρήτης πρό έτών, όταν συνήρχετο τό Αυτοκρατορικόν και Βασιλικόν συγγενολόγι εις τά Ανάκτορα της Κοπενάγης υπό την σκέπην του άποθανόντος «Πάππου» Χριστιανού.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

Θέλω τή νύχτα συντροφιά, τους βράχους, τά λαγκάτιν νύχτα άξαστέρωτη, βαρυσυννεφιασμένη, δια. Γιατί τ' άστέρια τά λαμπρά μου δείχνουν τά σημάδια που κείται ή χώρα ή τρανή Βουλγαροπατημένη.

Θέλω και τόπο διαλεχτό να είπω τό μυστικό μου. Που τό κρατώ για φυλαχτό τώρα τόσον καιρό. Να είπω τί βλέπω, τί γροκίω στα έύτητα, στ' όνειρό. Στα φυλλοκάρδια βαθεία πώς γοιώθη τό σεισμό. [μου]

Μακροαργαντευώ, αδέρφια μου, από ψηλή ραχούλα, Ρίχνω βαθιά τά μάτια μου σ' Ανατολή και Δύση. Και βλέπω πέρα απ' τά βουνά πολύ μακριά κι' άκόμα.. Πώς θέ να 'ρθή ή άνοιξη μαύρη και χλωμιασμένη. Δέ θα φουσκώσουν τά δέντρα, οι βρύσες θα στερέψουν.

Και τά πετροχειλίδια και τά χελιδονάκια. Που φέρνουν τά μηνύματα καρδιών δυναστεμένων. Άλλου θα κτίσουν τές φωλιές, άλλου θα ταξιδέψουν.

Θέ ναβηθ ό Ήλιος κόκκινος και τό Φεγγάρι μαύρο, Πάνω στές έλατοκορφές και στα ξερά πλατάνια. Στα πεύκα στ' άγριοχόρταρα, στον ρεμματιών τά [πλάγια]

Ο Γκιώνης άσυντρόφιαστος θα κλαίη την άπεινά [μας].

Ευπνάτε να προφτάσουμε την ώρα την καλή. Ο ύπνος είναι θάνατος, τ' αδέρφια μας φωνάζουν. Ευπνάτε να προφτάσουμε γιατί μας πήρε ή Αιδή. Τι βλέπω πέρα απ' τά βουνά! οι Βούλγαροι μας [σφάζουν!]

ΛΑΪΚΑ

Τύφλα!!!

Ἀπὸ πολλήν τῆς εὐγένειαν μιὰ παπαδὶὰ ἀνέλαβεν οἰκοθεν τὸν κόπον νὰ κερναῖ μόνη τῆς εἰς τὴν τράπεζαν. Εἰς μὲν λοιπὸν τοῦ παππατῆς τὸ ποτήρι ἔβαζε μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὸ κρασί ἕως τῆ μέση, τὸ ἰδικόν τῆς ὅμως ποτήρι, ἀπὸ ἀπροσεξία πάντοτε, τὸ ἐξεχειλοῦσεν, ἐπιφωνοῦσα ὡς διὰ νὰ ψέξῃ ἐκυτὴν δῆθεν :

— Τύφλα!

Τοῦτο παρατηρήσας ὁ παππατῆς λέγει :

— Γιὰ δῶσέ μου, νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴν μου παππαδὶά μου, καὶ ἐμένα μιὰ τύφλα!

Ἀμβρακιδίτις αὔρα.

πλούτη, λοιπὸν κάθουμε κ' ἐγὼ καὶ τὰ κκαμαρόνυ.

Ὅταν οἱ τετρακόσιοι πατέρες ἔκαναν τοὺς νόμους, εἶπανε νὰ πέρῃν κάθε ἄνθρωπος ἕως τρεῖς γυναῖκες. Πετᾶγεται τότε ἕνας καλόγηρος καὶ λέγει στοὺς Πατέρας. «Ἡμεῖς οἱ καλόγηροι πόσκις νὰ πέρνωμε ;»

Λέγουν καὶ οἱ Πατέρες. «Σὺς τῶν κκαλογήρων εἶνε ὄλικις ἰδικί σας».

Ἐνας φιλάργυρος μιὰ φορὰ ἔθλαπτε τὰ χρέματά του, ὅπως συνήθιζον οἱ πλκικιοὶ

Ὁ τρύγος πρέπει ν' ἀρχίζῃ πάντοτε Σάββατον, ἀλλὰ ποτὲ νὰ μὴν τελειώσῃ τὴν ἡμέραν αὐτήν.

— Τὰ ἄνθη τῶν γλαστρῶν δὲν πρέπει νὰ τὰ μυρίζῃ κανεὶς διότι ζῆραίνονται.

— Τὸ νέο ζυμᾶρι τὸ ὁποῖον κκατασκευάζουν αἱ γυναῖκες ἀπὸ τὸν βασιλικὸν τοῦ Σταυροῦ (14 Σεπτεμ.) δὲν πρέπει νὰ τὸ δκνεῖζον πρὶν περάσουν 40 ἡμέρακι.

— Γιὰ νὰ γίνουιν νόστιμα τὰ βραζόμενα ραδίικα πρέπει τὴν πρώτην φορὰ ποῦ θὰ βράσῃ κανεὶς, νὰ τὰ βάλῃ ἐπάνω εἰς τὴν φωτιὰ ὅταν θὰ ἔχῃ βασιλεύσῃ τὸ φεγγάρι.

— Τὸ Σάββατον θεωρεῖται καλὴ ἡμέρα

ΧΑΡΟΣ...ΖΩΟΔΟΤΗΣ

(Ἀγγλικὸς μῦθος)

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἦτο σοβαρώτατα ἀσθενής.

Ὁ πιστὸς ὑπὸκός του καὶ ἐντιμὸς ἔμπορος Γουλιέλμος Λοῆκ, ἀπεφάσισε νὰ τὸν σώσῃ. Ἰκέτευσε τὸν Θεόν, τὸν Θάνατον, τοὺς Ἀγγέλους.

Καὶ μιὰ θεία φωνὴ τοῦ εἶπε: — Θὰ σώσῃς τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως, προσφέρων εἰς τὸν Θεὸν τὴν ζωὴν τοῦ υἱοῦ σου.

Καὶ ἐκεῖνος ἐδέχθη τὴν θυσίαν. Ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Θάνατον τὸ πολὺτιμον φορτίον, διότι ὁ Θάνατος, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, ἔπρεπε νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν παράδεισον.

Ὁ Θάνατος ἐθάσεν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὸ πτόμα τοῦ ἀτυχοῦς παιδίου, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἐκοιμᾶτο γλυκύτατα.

Ἐν τῷ μεταξὺ διηγήθη εἰς τὸν Κύριον τοῦ παντός τὴν ἱστορίαν τοῦ Γουλιέλμου Λοῆκ καὶ τοῦ βασιλέως.

— Νομίζεις πῶς δὲν γνωρίζω αὐτὰ ποῦ διηγήθῃς ; Λὲ ἀφήκῃ νὰ κάμῃς αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, διότι ἤθελα νὰ ἐξαγοράσῃ τὰς ἁμαρτίας του, τὰς ὁποίας διέπραξεν ὁ Γουλιέλμος, μετὰ τὴν ἐκούσιον αὐτὴν θυσίαν του, ἢ ὁποῖα τοῦ κατέπνιξε τὸ πατρικόν του αἷσθημα διὰ νὰ μοῦ ἀποδείξῃ τὴν ὑποταγὴν του. Ἀλλά, ὅπως ἄλλοτε ἔκαμα διὰ τὸν Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος συνήνεσε καὶ αὐτὸς ὁμοίως νὰ θανατώσῃ τὸν μόνον του υἱὸν Ἰσαάκ, θὰ κάμω καὶ τώρα δι' αὐτὸν καὶ δὲν θὰ δεχθῶ τὴν θυσίαν αὐτὴν μέχρι τέλους. Λάβε πάλιν τὸ σῶμα αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμφυσῶ καὶ πάλιν τὴν ζωὴν φέρε το εἰς τὸν ἀτυχῆ καὶ τεθλιμμένον πατέρα του, καὶ αὐριον, διὰ μιαν καὶ μόνην φορὰν, ὅσοι ἐκοιμήθουν εἰς τὴν γῆν κάτω, θὰ ἐξυπνήσουν ἀπὸ τὸν ὕπνον των χωρὶς νὰ ἐγγίσῃς οὐδὲ ἕνα ἀπὸ αὐτούς.

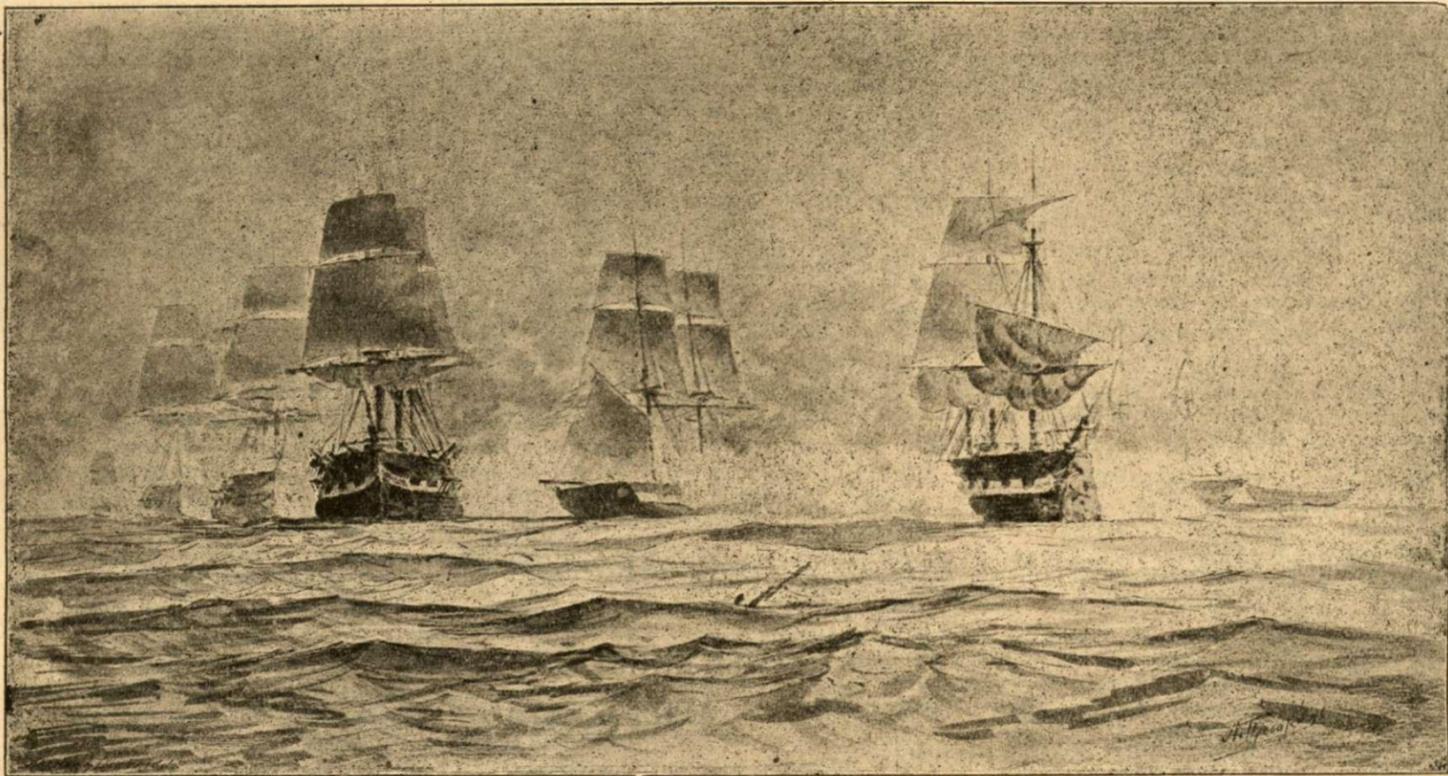
Καὶ ὁ Θάνατος ἀνεχώρησε καὶ πάλιν—ὁ Θάνατος μετὰ τὸ εὐμορφὸν πρόσωπον καὶ τὴν συγκινητικὴν ψυχὴν του. Ἦτο εὐτυχὴς ἰδοὺ διὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ, διότι δι' αὐτόν, ὅστις καταστρέφει, ἐξολοθρεῖται, ἐξαφανίζεται τὰ πάντα, ἦτο μεγίστην ὑπερηφάνεια, νὰ πλάσῃ, ἔστω καὶ διὰ μιαν μόνην φορὰν, ἢ τοῖς ἁπλοῦστον νὰ γίνῃ, διὰ μιαν μόνην ἡμέραν, ὁ ἀγγελὸς ἀναγεννήσεως.

Καὶ ἀπέδωκεν εἰς τὸν Γουλιέλμον, ἐξαλλοὺν ἐκ τῆς χαρᾶς, τὸ λατρευτὸν του τέκνον. Ὁ ἔμπορος τὸ ἐτοποθέτησεν ἰσχύως καὶ πάλιν εἰς τὸ λίκνον του.

[Jerome Doucet]

X

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἡ Ναυμαχία τῶν Πατρῶν

(Εἰκὼν Προσαλέντη)

Διάφορα.

Ἐνας ἄνθρωπος μιὰ φορὰ ἐκάθητο ἐπάνω εἰς ἕνα μάρμαρο κρῦο. Ἀπὸ κάτω ἦταν ἕνα φεῖδι τὸ ὁποῖον ἔβγαλε τὸ κεφάλι του νὰ φάῃ τὸν ἄνθρωπο.

Τὸ μάρμαρο ὅμως εἶδε τὸ φεῖδι καὶ τοῦ λέγει :

— Ἀφῆσέ τον καὶ μὴ τὸν τρώῃς καὶ ἴδω ποῦ ἐκάθησε τὸν διορθῶναι ἐγὼ. . .

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀπέθανε ἀπὸ ποῦντα.

Μιὰ φορὰ ἕνα εὐμορφὸ κορίτσι οἱ γονεῖς του τὸ στενοχώρησαν νὰ πάρῃ ἄνδρα ἕνα γέροντα.

Ἐκεῖνο ὅμως ἠρνεῖτο διότι ἀγαποῦσε ἕνα νέον.

— Ποτὲ δὲν θὰ σοῦ δώσω τὸ λιμοκοντόρο νὰ ψοφᾷς ἀπὸ τῆ πείνα· τῆς ἔλεγε ὁ πατέρας τῆς· θὰ πάρῃς τὸ γέρω ποῦχει γρόσια νὰ χορτάσῃς ψωμί καὶ νὰ εἶσαι κυρὰ καὶ ἀφέντρα.

Καὶ εἰς τὸ τέλος τὴν ἐπάντρεψαν διὰ τῆς βίας.

Ἀμα ἐπέρασε ὀλίγος καιρὸς, ἕνα μεσημέρι, ἀφοῦ ἔστρωσαν τὸ τραπέζι, διὰ νὰ φᾶνε ψωμί, ἔστειλαν τὴν νύφη εἰς τὸ κατώγι νὰ πιάσῃ κρασί.

Ἀφοῦ ἐπερίμεναν ἀρκετὴ ὥρα καὶ δὲν ἀνέβαινε, ἐκατέβηκαν οἱ γονεῖς τῆς νὰ ἰδοῦν τί κάνει καὶ τὴν βλέπουν νὰ κάθεται εἰς ἕνα βαρέλι.

— Μωρ' νύφη, τῆς λέγουν, τί κάθεται αὐτοῦ, καὶ μεῖς σὲ περιμένουμε νὰ φᾶμε ψωμί ;

— Ἐγὼ ἤθελα ἄνδρα νὰ μοῦ δώσητε, ἀπαντᾷ ἐκείνη, σεῖς ὅμως μοῦ δώσατε

μέσκα σ' ἕνα λάκκο, καὶ ὠρκίζετο καὶ μονολογοῦσε.

— Ἄν σᾶς βγάλω νὰ μὲ βγάλετε (θάψετε).

Ἐνας ἄλλος ἦτο κρυμμένος καὶ τὸν ἔβλεπε καὶ ἔλεγε:

— Ἐὰν δὲν σᾶς βγάλω νὰ μὲ βάλλουν (θάψουν), καὶ πᾶνε δουλειὰ τους τὰ λεπτά, μὴλκις ἔφυγε ὁ φιλάργυρος.

Ἀθήναι

Θεμιστοκλῆς.

Ἡπειρωτικαὶ προλήψεις.

Εἰς τὴν Ἡπειρον πιστεύουν πῶς ὅποιος μετρᾷ τὰ ἀστέρικα βγάξει εἰς τὰ χεῖρα του κριατικὰ ἐξογκώματα τὰ ὁποῖα ἐκεῖ ὀνομάζουιν «μαντραβίτσες». — Γιὰ νὰ ἐξαφανίσουν δὲ τὰς ἀναιδεῖς καὶ ὀχληρὰς αὐτάς «μαντραβίτσας» φωνάζουιν τὴν νύκτα ὅταν ἀνατέλλῃ ἡ νέα σελήνη.

«Νιὸ φεγγάρι, Νιὸ παλληκάρι, κούφιες μαντραβίτσες.»

Ὅταν γείνη σεισμός τὴν ὥρα ποῦ τρῶνε στὸ τραπέζι, τὴν μπουκιὰ τὴν ὁποῖαν ἔτυχε νὰ ἔχῃ κάθε ἕνας εἰς τὸ στόμα του τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν βγάξει καὶ τὴν φυλάῃ γιὰ νὰ μὴ τὸν πιάσῃ σεληνιασμός.

Γ. Μασδοῦρος.

Δεισιδαιμονία Λευκαδίων.

Ἐνα ἔντομον τὸ ὁποῖον ἐπιστημονικῶς λεγεται μηλόλουθη καὶ κοινῶς ἀρωστολόγος, ἅμα μπῆ σὲ σπίτι προαναγγέλλει ἀσθένειαν ἐν τῷ οἴκῳ, ἂν δὲ τύχῃ νὰ πετᾷ ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι κανενὸς τότε ὑποδεικνύει καὶ τὸν ἀρωστήσαντα.

διὰ ν' ἀρχίσῃ ἐπιχειρήσεις. Κκακὴ ὅμως διὰ νὰ τελειώσῃ. Πρὸς τοῦτο ἔχουν καὶ τὸ ἐξῆς δίστιχον :

Σαββάτο κάμε τὴν ἀρχὴν καὶ ἔσφραξαι μὴν κάμῃς

— Ἡ γρηοῦλες τῆς Λευκάδος, ὅταν πίνουιν τίποτε διὰ πρώτην φορὰν, δηλαδὴ ὅταν «κκαλαχτυαρίζουιν» γρουλλίζουιν. «Ἐγὼ νὰ πίνω τὸ κρασί καὶ ἡ Α. (ἔχθρα τῆς) νὰ μεθάῃ».

Π. Χ. Γουρζῆς.

Γύφτικες ψυχαῖς

Ὅμας γύφτων συλλέγουσα βέργας διὰ καλὰθια διέμενε ἐν ὑπαίθρῳ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔπεσε τόσος πάγος καὶ ἔκαμε τόσον ψῦχος ὥστε οἱ γύφτοι τουρτουρίζοντες ἐκ τοῦ παγεροῦ βορρᾶ ἔλεγον ἀπειθυνόμενοι πρὸς τὸν Θεόν: «Φύσα Θεέ μου, καὶ ἂν πάρῃς γύφτικες ψυχαῖς νὰ ἰδοῦμε τί θὰ καταλάβῃς!» Ἐκ τοῦ πολλοῦ ὅμως ψύχους ἀπέθανεν εἰς ἐξ αὐτῶν. Τότε οἱ ἄλλοι συνοδεύοντες τὸν νεκρὸν τοῦ συντρόφου των ἔλεγον πρὸς αὐτὸν ἀποτεινόμενοι πρὸς τὴν ψυχὴν του: «Ἄιντε στὸ καλὸ Λιάκο μου καὶ κεῖ ποῦ θὰ πᾶς πὲς τοῦ Θεοῦ μετὰ τοὺς γύφτους ποῦ τᾶβαλε κκακὰ θὰ τὰ βγάλῃ πέρα!»

Πάτραι

Γ. Παπαχατζῆς δημοδιδάσκαλος

Η ΖΗΛΟΥΠΙΑ

Ἡ ζηλοτυπία εἶναι πάθος ἔμφρον, εἰς τε τοὺς ἀνθρώπους, τὰ ζῶα καὶ τὰ πτηνὰ. Καὶ λέγουσι ἄνευ, ὅτι τὸ πάθος τοῦτο γεννᾶται ἐκ τῆς συνεδήσεως τῆς ἰδίας ἀνικανότητος, καὶ διὰ τοῦτο πρὸ πάντων παρημακότιες γέροντι πρὸς αὐτό, ἀλλὰ βεβαίως λημονοῦσι τὸν ἀλέκτορα.

Ὁ ἰπποτικὸς οὔτος ὄρνις, ὁ Δὸν Ζουὰν τῶν πτηνῶν, καίπερ ἔχων πληρεστάτην τὴν συνείδησιν τῆς ἰδίας ἰσχύος, οὐκ ἦτον συναισθάνεται δι' ἡ καρδιά τῶν ὀρνίθων, ὡς ὁ πίδος τῶν λαναίδων, οὐδέποτε πληροῦται, καὶ ἀνεγείρει τὸν λόφον αὐτοῦ, συστῆλει τὸ σῶμα, ἀπλοῖ τὰς πτέρυγας, φρίσσει καὶ ὀρμᾷ κατὰ τοῦ διαταράσσοντος τὴν οἰκιακὴν εἰρήνην καὶ εὐδαιμονίαν. Ἐγγενέστερος μάλιστα ζηλοτύπων τινῶν ἀνθρώπων, οἷτινες ἐκδικοῦνται κατὰ τῆς γυναικὸς καὶ ταύτην βασανίζουσι, ὁ ἀλέκτωρ μόνον κατὰ τοῦ ἀντιπάλου ὀργίζεται καὶ τοῦτον καταπολεμεῖ.

Ἐκ τῶν τοῦ

Δημ. Παπαρηγοπούλου

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΥΠΟ ΡΑΪΔΕΡ ΧΑΓΓΑΡΔ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Είς ευγενής Ἄγγλος, ὁ Σίρ Ἐρρίκος μετὰ τοῦ φίλου του Γουδ, πλοίαρχου τοῦ Βασιλικοῦ ναυτικοῦ, ἀνεχώρησαν εἰς Ἀγγλίαν καὶ μετέβησαν εἰς τὴν νότιον Ἀφρικὴν. Τοῦ ταξιδίου ὁ σκοπὸς ἦτο ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Σίρ Ἐρρίκου, ὅστις δυσαρστέθως πρὸ ἑτῶν μετὰ τὸν ἀδελφὸν του εὗρετο εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς. Ὁ Σίρ Ἐρρίκος ἤθελε νὰ τὸν εὕρῃ διὰ τὸν ζήτησιν συγγνώμης, διὰ τὴν ἀγάπην μὲ αὐτόν. Εἰς τὴν Ἀφρικὴν συνήντησαν τὸν κυνηγὸν ἐλεφάντων Ἄλλαν, ὁ ὅποιος εἶχε ἀκούσει διὰ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σίρ Ἐρρίκου εἶχε ἀπέλθει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν μεταλλείων τοῦ Σολομῶντος, τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο μυθικά· ὁ Ἄλλαν ὅμως εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ μύθου ἀλλὰ περὶ πραγματικότητος. Κάποτε εἰς ἀπόγονος τοῦ περηνγητοῦ Σολβέστρας τῆ εἰχεν ἀφῆσει ἕνα χάρτην, χαραγμένον ἀπὸ τὸν περηνγητὴν ἐπὶ ταμαχίου πανοῦ, διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἴδιου, ὁ ὅποιος ὑπεδείκνυε τὸν δρόμον ὅστις ἦγεν εἰς τὰ μεταλλεῖα.

Ἀφοῦ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σίρ Ἐρρίκου διηυθύνθη ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐπρεπε νὰ τὸν ἀναζητήσῃ καὶ ἀπεράσισαν νὰ ἐπιχειρήσωσι τὸ ἐπικίνδυνον καὶ τολμηρὸν ταξίδιον, διὸ μέσον τῶν ἐρήμων ὅπου τοὺς ἀνεμνον παντοειδεῖς περιπέτειαι, τὰ ἀγρία θηρία καὶ ἡ ζέστη τοῦ ἡλίου, ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα.

Τέλος ὅταν ἐπλησίασαν τὰ βήλα καὶ χιονοσκεπῆ ὄρη ἐπίσθεν τῶν ὁποίων ἐκρύπτοντο οἱ θησαυροὶ τοῦ Σολομῶντος ὑπέφεραν τρομερὰ ἀπὸ τοῦ ψύχους. Κοκκλιασμένοι καθύπερθεσαν ν' ἀνακαλύψουν ἕνα σπήλαιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἰσῆλθον καὶ ἐκοιμήθησαν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου προσπαθοῦντες νὰ θερμανθῶσι.

Τὸ πρῶτον ἐξανήσαντο εἰς ἐξ αὐτῶν ὁ Ὀττεντότος Βεντόφελ εὐρήθη νεκρὸς ἀποθανὼν τὴν νύκτα ἐκ τοῦ ψύχους, χωρὶς νὰ τὸν ἐνοήσουν. Ὅτε ὅμως ἐξήγαγον τὸ πτώμα ἐξω τοῦ σπηλαίου καὶ εἰσῆλθον ὅπως πάλιν ἐντὸς παρετήρησαν μετὰ τρόμου εἰς τὸ βάθος ἕνα ἄλλον ἀποσκελετωμένον νεκρὸν.

Τὸ ἀνατριχιαστικὸν αὐτὸ θέαμα τοῦς ἔκαμε νὰ ἐξέλθουν τοῦ σπηλαίου τὸσον ταχέως, ὅσον τοὺς ἐπέτρηκεν τὰ παγωμένα μέλη των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Ἡ ὁδὸς τοῦ Σολομῶντος

Εἰς μίαν ἀπόστασιν ἐσταματήσαμεν. ἐνοήσαντες ὅτι εἴμεθα τρελλοί.
— Πῶς πίσω, λέγει ὁ Σίρ Ἐρρίκος.
— Πίσω; ἐρωτᾷ ὁ Γουδ.
— Διότι εἴμπορεῖ νὰ εἶνε ὁ ἀδελφός μου ὁ νεκρὸς ἐκεῖνος.

Ἡ ἰδέα αὕτη ἦτο νέα καὶ μᾶς ἔκαμε νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπως ἐξακριβώσωμεν αὐτήν. Οἱ ὀφθαλμοὶ μας συνεθίσσαντες εἰς τὸ ἀπλετον φῶς τοῦ ἡλίου τὸ ὁποῖον ἔκαμνε τὴν γλῶσσαν νὰ ἀκτινοβολῇ, δὲν ἠδύναντο τῶρα νὰ διακρίνουν ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ τοῦ σπηλαίου. Μετ' ὀλίγον ὁ μῦθος κατωρθώσαμεν νὰ ἴδωμεν καὶ διηυθύνθημεν πρὸς τὸν νεκρὸν.

Ὁ Σίρ Ἐρρίκος ἐγονυπέτησε καὶ ἐστατικῶς παρετήρησε τὴν μορφήν ἐκείνην.
— Δόξα τῷ Θεῷ, λέγει μὲ στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Δὲν εἶνε ὁ ἀδελφός μου.

Ἐπλησίασα καὶ ἐγὼ καὶ εἶδον. Τὸ σῶμα ἦτο ἀνθρώπου ὑψηλοῦ, μεσήλικος μὲ χαρακτηριστικὰ ἀετώδη, φαῖαν κόμην καὶ μύστακα μέλανα. Τὸ δέμα ἦτο ἐντελῶς κίτρινον καὶ κολλημένον ἐπὶ τῶν ὀστέων. Τὰ ἐνδύματά του, ἐκτὸς λευκῶν τινῶν μολλίνων πανταλίων, εἶχον ἀραιερεθῆ καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ μόνον εἰς γυμνὸς σκελετωδῆς νεκρῶς. Περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ πτώματος, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀπεξηραμμένον ἐκρέματο ἐλεφάντινος ἐσταυρωμένος.

— Ποῖος νὰ εἶνε; ἠρώτησα.
— Δὲν δύνασαι νὰ μαντεύσῃς; ἀπαντᾷ ἐρωτῶν ὁ Γουδ.

Ἀνεκίνησα τὴν κεφαλὴν.
— Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν γέροντα Σολβέστραν.
— Ἀδύνατον, ὑπολαμβάνω ἐγώ. Αὐτὸς ἀπέθανε πρὸ τριακοσίων ἐτῶν.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; Τί τὸν ἐμποδίζει νὰ βασιτάξῃ ἐδῶ μὲσα καὶ τρεῖς ἀκόμη χιλιάδας ἔτη;
— Ὅταν ἡ θερμότησιν εἶνε ἀρκετὰ γαυρηλῆ, αἱ σάρκες καὶ τὸ αἷμα διατηροῦνται νωπαῖ. Καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει ὅτι εἶνε κρῦο δῶ μέσα. Ὁ ἥλιος οὐδέποτε εἰσχωρεῖ ἐνταῦθα. Ἰῶον κανὲν δὲν εἰσέρχεται διὰ τὰ καταεσχίση καὶ καταβροχθήση. Ἀναμφιβόλως ὁ δούλος του, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει εἰς τὸ τελευταῖον ἐγγράφον του ἀφῆρεσε τὰ ἐνδύματά του καὶ τὸν ἀφῆκε. Κῦτταζε... προσέθεσε, σταματῶν καὶ δεικνύων ὁδὸν τὴν ὁδοῦν κατὰ γῆς εὐρισκόμενον ἐκεῖ πλυσίον... εἶνε τὸ κόκκαλον μὲ τὸ ὁποῖον ἐγραψεν ὁ Σολβέστρας τὰς ἐσχάτας ἀνακοινώσεις του.

Πρὸς στιγμὴν ὅλοι παρετήρησαμεν ἐκπληκτοὶ εἰς τὸ ἄκρον, λησιμονύοντες τὴν ἀθλιότητα ἡμῶν ἀπέαντι τῆς παραδόξου ἐκείνης καὶ θαυμασίας θέας.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Σίρ Ἐρρίκος. Καὶ ἰδοὺ πόθεν ἠρώτησεν τὴν μελάνην σου, καὶ μᾶς ἔδειξε μικρὰν πλῆθυν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος τοῦ Πορτογάλου.

Οὐδέμια πλέον ἀπέμεινε ἀμφιβολία. Ἐκεῖ ἐκείνητος ὁ νεκρὸς, αἱ ὁδηγίαι τῶν ὁποίων γραφείσαι

πρὸ δέκα περίπου γενεῶν ἦγαγον ἡμᾶς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Εἰς τὰς χεῖράς μου ἐκράτουν τὴν σκληρὰν γραφίδα διὰ τῆς ὁποίας εἶχε γράψει ταύτας καὶ περὶ τὸν τραγῆλον αὐτοῦ ἐκρέμετο ὁ σταυρὸς τὸν ὁποῖον εἶχον ἀσπασθῆ τὰ θνήσκοντα γεῖλη του.

Ἐνῶ τὸν παρετήρουν, ἡ φαντασία μου ἀνεσκαύεζε τὴν τελευταίαν τοῦ δράματος σκηνὴν καὶ ἐβλεπον τὸν μέγαν ἐρευνητὴν ἀποθνήσκοντα ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ τὴν πείναν καὶ ὅμως προσπαθοῦντα νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸν κόσμον τὸ μέγα μυστικὸν τὸ ὁποῖον εἶχε ἀνακαλύψει. Ἦτο ὁ φοβερὸς μονήρης θάνατος, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐνώπιόν μας ἐβλέπομεν.

Μοὶ ἐφάνητο ὡσαύτως ὅτι ἠδύναμην νὰ διακρίνω ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του ὁμοιοτήτῃ μὲ τὰ τῶν ἀπογόνων του, τοῦ φίλου μου Σολβέστρα, ὁ ὁποῖος πρὸ εἰκοσαετίας ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἰσως ὅμως τοῦτο νὰ ἦτο φαντασία. Ὅπως δὲ ἐκεῖ ἐκείνητος, ὀλίγον ὑπόμνημα τῆς τύχης, ἡ ὁποία τὸσον σὺνὰ καταλαμβάνει ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἰσέρχονται εἰς τὸ ἄγνωστον. Καὶ ἐκεῖ ἀναμφιβόλως θὰ κἀθῆται ἐπὶ αἰῶνας, ἐστεμμένους μὲ τὸ φοβερὸν τοῦ θανάτου μεγαλεῖον, ὅπως ἐκπλήττει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν πλανωμένων οἱ ὁποῖοι, ὅπως ἡμεῖς, θὰ ἐρωτῶνται ποτὲ νὰ παραξένωσι τὰν ἡρεμίαν των. Τὸ θέαμα ἐκεῖνο μᾶς κατέβαλε περισσότερο ἀπὸ ὅσον ἡ πείνα καὶ τὸ ψῦχος.

— Ἄς φύγωμεν λέγει, ὁ Σίρ Ἐρρίκος ταπεινωμένος. Ἄλλὰ σταθίτε... εἰς τὸ ἀφῆσμεν πῶτον ἕνα σύντροπον καὶ ἐξεληθὼν ἐπανήλθε ὕψων τὸ πτώμα τοῦ Ὀττεντότου Βεντόφελ τὸ ὁποῖον ἐστοπετήρησε παραπλεύρως τοῦ Πορτογάλου. Κατόπιν ἐκλινε τὸ σῶμα του καὶ μὲ τὴν μάχαιραν αὐτοῦ ἀπέκοψε τὸ κορδόνιον τοῦ σταυροῦ διότι οἱ δάκτυλοί του ἀπὸ τὸ ψῦχος δὲν ἠδύναντο νὰ τὸ λύσουν. Πιστεύω νὰ τὸν ἔγῃ εἰσέτι. Ἐγὼ ἔλαβον τὴν ὀστέινην γραφίδα καὶ τὴν σιγμὴν ταύτην εἶνε αὕτη ἐνώπιόν μου καὶ κάποτε τὴν μεταγυρίζωμαι διὰ νὰ ὑπογράψω.

Κατόπιν ἐγκαταλείποντες τοὺς δύο ἐκείνους, τὸν ὑπερήφανον λευκὸν τῶν παρελθόντων γρόνων καὶ τὸν πτωχὸν Ὀττεντότον, ὅπως ἐπαγορεύωνται αἰωνίως ἐπὶ τῶν αἰώνων γρόνων, ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ σπήλαιον εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἐξηκολούθησαμεν τὸν δρόμον μας, διερωτώμενοι ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πόσαι ὥραι θὰ παρήρουντο ἕως ὅτου μεταβληθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς παγωμένα πτώματα.

Ὅταν διηυθύνθημεν ἡμῖσι σχεδὸν μίλλον ἐφθάσαμεν ἐπὶ ἐπιπέδου τινός, διότι ὁ μαστὸς τοῦ ὄρους δὲν ὑψοῦται στρογγυλοειδῶς ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν ἐρημον. Τί ὑπῆρχε κάθωθεν ἡμῶν δὲν ἐγνωρίζομεν, διότι τὰς βεβάσεις τοῦ ὑψηλοῦ ὄρους κατεκάλυπτε ἡ ὁμίλη τῆς ποταμῆς. Μετ' ὀλίγον ὁ μῦθος αὕτη ἤρρισε νὰ διαλύηται καὶ ἀπεκάλυπτε μικρὰ ὑψώματα γιγνώδη, ἐν τμήμα γῆς καταφύτον ἀπὸ γλῶσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἔφερε ποταμίσκος καὶ παρὰ τὰς ὄχθας αὐτοῦ ἦσυγοι ἔβροσκον αἱ ἀντιλόποι.

Τὸ θέαμα ἐκεῖνο ἐνέπλησεν ἡμᾶς ἀπὸ χαρᾶν ἀπερίγραπτον. Ἄν μόνον κατωρθώναμεν νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ ἡ τροφὴ δὲν θὰ μᾶς ἔλειπε. Τὸ ζήτημα ὅμως ἦτο, πῶς θὰ μετεβίβωμεν ἐκεῖ καὶ πῶς θὰ ἐφρονέουμεν κανὲν ἀπὸ τὰ ζῶα ἐκεῖνα. Ἀπεῖχον ταῦτα ἐξακασίους περίπου ἄρδας ἀπὸ ἡμῶν. Ἄν ἐπιυροβολοῦμεν ἐκ τῆς ἀποστάσεως καὶ ἀπετυγχάνομεν, τὰ ζῶα θὰ ἐφρυγον καὶ τότε;

Ταχέως συνεζητήσαμεν τοῦτο καὶ παρητήθημεν τοιαύτης ἀποφάσεως. Ἐντύπως ὁ ἄνεμος ἦτο εὐνοϊκὸς καὶ ἐπροχωρήσαμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἕως ὅτου ἐφθάσαμεν πλησίον τῶν ζώων εἰς εὐλογον ἀπόστασιν.

Ἐσταματήσαμεν ἐκεῖ καὶ μετ' ὀλίγον ἐσκοπεύσαμεν μετὰ προσοχῆς γνωρίζοντες, ὅτι ἀπὸ τὴν ἐπιτυγίαν ἡμῶν ἐξήρατο ἡ ζωὴ μας.

— Πῶρ!
Τρεῖς ἠκούσθησαν πυροβολισμοὶ καὶ τρεῖς κενὰ πύργου νέφη πρὸς στιγμὴν, ἐφάνησαν πρὸ ἡμῶν καὶ ἡ ἡχὴ ἐκατοστήσας ἐπανελάβε τὸν τριπλῶν κρότον. Ὡ χαρὰ! ὅταν ὁ κηπὸς διελύθη, μία ἀντιλόπη παρετήρηθη ὑπὲρ λακτίουσα διὰ τῶν ποδῶν τῆς μανιωδῶς. Ἀνεδώσαμεν κρουγὴν θριάμβου. Ἐσώθημεν, δὲν θὰ ἀπεθνήσκουμεν ἀπὸ τὴν πείναν. Δέκα λεπτὰ ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ πυροβολισμοῦ τὰ σπλάγγνα τοῦ ζώου εὕρισκοντο ἐνώπιόν μας. Νέα ὅμως δυσκολία παρουσιάζετο τῶρα. Δὲν

ὑπῆρχε καύσιμος ὕλη καὶ πυρὰν νὰ ἀναζητήσωμεν δὲν ἠδύναμεθα. Παρατηροῦμεν, ἀλλήλους ἀποταθαρροῦμενοι ἐντελῶς.

— Οἱ λιμώττοντες δὲν πρέπει νὰ ἔχουν μεγάλας ἀπαιτήσεις, λέγει ὁ Γουδ. Ὁ φάγωμεν τὸ κρέας μας ὡμῶν.

Διέξοδος διὰ τὸ δилημμά μας δὲν ὑπῆρχε, ἡ δὲ πείνα μας ἦτο τὸσον τυραννικὴ ὥστε ἡ πρότασις τοῦ δὲν μᾶς ἐφάνη τὸσον ἀπαισία. Ἐλάβομεν λοιπὸν τὴν καρδίαν καὶ τὴν σπλήνα καὶ ἐθάψαμεν ταύτας ἐντὸς γρόνου ὅπως τὰς ψυχρῶναμεν. Κατόπιν ἤρρισαμεν νὰ τρώγομεν. Φαίνεται τρομερὸν, ἐντὶμως ἐν τούτοις ὁμολογῶ, ὅτι οὐδέποτε ἔφαγον πρᾶγμα γλυκύτερον ἀπὸ τὸ ὡμῶν κρέας. Ἐντὸς ἐνός τεταρτοῦ τῆς ὥρας εἴχομεν μεταβληθῆ. Ἡ ζωὴ ἐπανήλθεν εἰς τὰ στήθη μας, οἱ παλμοὶ μας κατέστησαν ζωηρότεροι καὶ τὸ αἷμα ἐκυκλοφόρει ἐλευθέρως ἐντὸς τῶν φλεβῶν μας. Ἐνθυμηθέντες

Ἡ Σφιγγὴ ἐτινάχθη διὰ μίαν στιγμήν καὶ μᾶς ἔφραξε ἕνα φοβερὸν βέλεγμα

ὅμως ὅτι ἡ πολυφαγία κατόπιν κενῶς στομάχου εἶνε καταστρεπτικὴ ἐσταματήσαμεν πρῶτοντες.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἀναφωνεῖ ὁ Σίρ Ἐρρίκος. Τὸ ζῶον τοῦτο μᾶς ἔσωσε. Τί ζῶον εἶνε Ἄλλαν; Ἡ γέσθη δὲν νὰ ἐξετάσω τὴν ἀντιλόπη. Εἶχε τὸ μέγεθος ὄνου καὶ ἦτο κροσσόφορος. Οὐδέποτε εἶδον ὁμοίαν ταύτης. Τὸ εἶδος ἦτο νέον δι' ἐμὲ. Τὸ γρῶμα αὐτῆς ἦτο φαῖον μὲ ἐρυθρὰς γραμμάς καὶ μελωπῆν. Κατόπιν ἐπιπροφορήθη ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς ἀποκαλοῦσι τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἀντιλοπῶν «Ἴνκον». Εἶνε σπάνια τὰ ζῶα ταῦτα καὶ εὕρισκονται εἰς ὑψηλὰς ζώνας.

Πρὸ ἡμερῶν ἐξετείνετο μία ἀπέραντος καὶ θαυμασία ἔκτασις. Ὡς ἐπὶ γόστου διεκρίνομεν τοὺς ποταμούςς νὰ διασχίζου, ὡς ἀργουρεῖδῃ ἔρεπε τὰ μεγαλοσπερεῖς κοιλᾶδας καὶ κορυφαὶ διάφοροι, ὅπως εἰς τὴν γῶραν τῶν Ἄλπεων διεκρίνοντο πέριξ ἡμῶν, ἐστεμμέναι μὲ τὸ στέμμα τῆς ἀσπίλου λευκῆς γλῶσσης, ἐνῶ πανταχοῦ, ἐφ' ὅλης ἐκείνης τῆς θείας ἐκτάσεως ἔλαμπε χαρὶς ὁ ἥλιος καὶ ἔπνευε τῆς φύσεως ἡ εὐτυχῆς πνοή.

Δύο πράγματα μᾶς ἐξέπληξαν. Κατὰ πρῶτον, ἡ πρὸ ἡμῶν γῶρα εὕρισκετο εἰς ὕψος τριακοσίων ποδῶν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἐρῆμου, τὴν ὁποίαν διεσχίζαμεν καὶ δευτερον ὅλοι οἱ ποταμοὶ εἶχον διευθύνειν ἀπὸ νότου πρὸς βορρῶν.

Ἐκλήθηκαμεν καὶ δὲν ἐροταίνομεν βλέποντες τὴν ἀξιοθαύμαστον ἐκείνην θέαν. Αἰφνιδίως ὁ Σίρ Ἐρρίκος ἠρώτησε.

— Δὲν ἀναφέρει ὁ χάρτης κατὰ περὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Σολομῶντος;

Κατένευσα, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τὴν οὐρανίαν σκηνογραφίαν.

— Λοιπὸν ἐκεῖ! Κῦττάξατε! Καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς μᾶς εἰδείκνυε. Ὁ Γουδ καὶ ἐγὼ ἠγέρθημεν καὶ παρετήρησαμεν. Καὶ ἰδοὺ! ἔσαν ἐπὶ τῆς ἐλκαιοειδοῦς κοιλᾶδος ἐφάνησαν γραμμὴ τρις ὡς δρόμος.

— Ἄν διευθυνθῶμεν δεξιὰ θὰ εὐρεθῶμεν ἐπὶ τοῦ δρόμου, λέγει ὁ Γουδ. Δὲν κάμνομεν ἀρχὴν;

Ἡ συμβουλή του ἦτο καλὴ καὶ ἀφοῦ ἐπλύθημεν εἰς τοῦ ποταμοῦ τὰ νύματα, ἐξεκινήσαμεν. Ἐπὶ ἐκτάσεως ἐνός μιλίου, διεσχίζομεν γιγνοσκηπῆ ὑψώματα καὶ τέλους, πράγματι εὐρέθημεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἦτο λαξευμένη ἐπὶ τῶν βράχων, πλάτους πενήντηντα περίπου ποδῶν καὶ εἰς ἀρίστην κατάστασιν διατηρουμένη. Τὸ περίεργον ἦτο ὅτι ἡ ὁδὸς ἐκείνη ἤρριξε ἐντεῦθεν. Ἐθαύναμεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης μόλις ὅμως ἐπροχωρήσαμεν ἑκατὸν βήματα, ἡ ὁδὸς ἐγένετο.

— Πῶς σοῦ φαίνεται τοῦτο Ἄλλαν; ἠρώτησεν ὁ Σίρ Ἐρρίκος.

Ἐκίνησα τὴν κεφαλὴν, ἀγνοῶν τί νὰ ὑποθέσω. — Τὸ εὖρον! λέγει ὁ Γουδ. Ἡ ὁδὸς αὕτη ἤρριξε ἀπὸ μακρᾶν καὶ διέσχισε τὴν ἐρημον. Ἡ αἰμα ὅμως κατέκαλυψε καὶ ἐξηράνισεν αὐτὴν συνεπεία ἡφαιστειώδους ἐκρήξεως.

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη τοῦ Γουδ ἐφάνητο πολὺ λογικὴ. Τὴν παρεδέχθημεν καὶ ἤρρισαμεν νὰ κατεργώμεθα τὸ ὄρος. Εἴμεθα χαριέντες τῶρα. Εἶχομεν τροφήν καὶ ὕδωρ ἐν ἀφθονίᾳ καὶ μόνον ἡ ἀνάμνησις τοῦ θανάτου τοῦ μαῦρου Ὀττεντότου καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ σπηλαίου μᾶς ἐσκυθρόπαζεν. Εἰς κάθε μίλιον τὸ ὁποῖον διηυθύνον ἠστανόμεθα τὴν ἀτμόσφαιραν καθισταμένην ἐλαφροτέρα καὶ μᾶλλον βαλσαμώδη. Εὐρέθημεν καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ ἡμῖς ἐπροχωρεῖ τῶρα μέχρι μεγάλης ἀποστάσεως. Ὁ κατασκευαστὴς ταύτην τρις οἶθε πρὸ πόσον χιλιάδων ἐτῶν δὲν πιστεύω νὰ εἶσε μεγάλας δυσκολίας. Τὸ ἔδαφος τὸν ἐπεβοήθει ἀξιολόγη. Εἰς ἕνα μέρος παρετήρησαμεν φάραγγα εὐρύς τριακοσίων ποδῶν καὶ βάθους ἑκατόν. Ἦτο αὕτη πλήρης πετρῶν τετραγωνικῶν ἀψιδωτῶν εἰς τὸ κάτω μέρος ἕνα περὶ τὰ νερὰ καὶ ἐπὶ τῶν ὄγκων τούτων ὁ δρόμος ἐξηκολούθη. Εἰς ἕτερον μέρος τῆς ὁδοῦ παρετήρησαμεν ὅτι κάθωθεν ὑπῆρχε λιθινὴ γέφυρα, αἱ πλευραὶ τῆς ὁποίας εἶχον γλυφὰς παριστανούσας ἄρματα καὶ ἀνθρώπους. Μία τῶν γλυφῶν τούτων ἀνεπαρίστα ὀλόκληρον μάχην καὶ κάλλιστα διεκρίνοντο αἱ μορφαὶ τῶν ἀιχμαλώτων τοὺς ὁποίους ἀπῆγον οἱ νικηταί.

— Ἄς τὴν ὀνομάσωμεν ὁδὸν τοῦ Σολομῶντος λέγει ὁ Σίρ Ἐρρίκος, ἐξετάζων τὰς γλυφάς. Ἡ τυπικὴ μου γνώμη εἶνε ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐφθασαν ἐδῶ πρὸς τὸν ἀνθρώπων τοῦ Σολομῶντος. Τὰ ἔργα ταῦτα εἶνε Αἰγυπτιακά, ἐκτὸς ἂν εἶνε Φοινικικά.

Τὴν μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐφθάσαμεν εἰς μέρος ὅπου ὑπῆρχεν ἄριστος ζυλεῖα, ὅπου τέλος πάντων ἠγάψαμεν πυρὰν καὶ ἐψήσαμεν κρέας παρὰ τὰς ὄχθας ποταμίσκου τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα ἐκελεύοντο καὶ οἱ ἴχθυοι αὐτῶν συνηνοῦντο μὲ τῶν πετρῶν τὰ τερετίσματα. Εὐρισκόμεθα ἐπὶ ἐπιπέδου Παραδείσου.

Ὁ Γουδ ἀπεμακρύνθη ἡμῶν διὰ νὰ κολυμβήσῃ. Ἐνόμισε τὴν ἐποχὴν πρόσφορον ὅπως φροντίσῃ καὶ διὰ τὴν τουαλέτταν του. Ἐπλυσε μόνος του τὸ ἐκ γούτας πέρας κολάρον του, ἐτίναξε τὰ ἐνδύματά του, παντᾶν καὶ σακκάκι καὶ γιλέκο καὶ τὰ ἐδίπλωσε στενάδων ἀπὸ καρδίας ἐπὶ τῆς θέας τῶν ἀπειραριθμῶν ὄπων καὶ σχισμάτων τούτων, ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπιτόνου πορείας μας. Κατόπιν ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματά του, ἐσκούπισεν αὐτὰ μὲ δρόκα γρόνων καὶ τέλους τὰ ἐπασάλειψε μὲ λίπος τὸ ὁποῖον εἶχε ἐπιτίθησε συλλέξει ἀπὸ τὴν φονευθεῖσαν ἀντιλόπη. Ἀφοῦ ἐπεβούρησε τὰ πράγματά του προσεκτικῶς διὰ τοῦ μωροῦ του, ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματα καὶ ἠτοιμάζετο κατὰ νένον ἀρχίσῃ. Ἀπὸ τὸν μικρὸν σακκιδίον του ἐξέβαλε μικρὸν καθρέπτην ἐντὸς τοῦ ὁποίου παρετήρηθη. Προφανῶς δὲν ἔμεινε εὐχαριστήμενος ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως ἐκείνης, διότι ἤρριξε νὰ τακτοποιῇ τὴν κόμην του μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Κατόπιν ἔφερε τὴν χειρὰ ἐπὶ τῶν πτερυγῶν. Τὸ γένειον τὸν παρηνώχλιε.

— Ἐχει γούστον καὶ θέλησιν νὰ ζυριεθῆ ἐκείθεν. Καὶ ὅμως αὐτὸ ἐσκόπευε. Λαθὼν εἰς χεῖρας του τὸ λίπος μὲ τὸ ὁποῖον ἐλουστράρισε τὰ ὑποδήματά του ἐπλυεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ. Κατόπιν βυθίσας τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ σακκιδίου ἐξήγαγε ζυροφίον τὸ ὁποῖον προσεκτικῶς ἀπέθεσε κατὰ γῆς. Μετ' ὀλίγον τὸ πρόσωπόν του ἐκαλύπτετο ἀπὸ λίπος καὶ τὸ ζυρίσμα ἤρριξε. Ἐκ τῶν μορφασιμῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ἀστείων πηδημάτων του, ἠδύνατο κανεὶς νὰ ἐνοήσῃ ὅτι θὰ ὑψίστατο πόνονος τρομεροῦς. Διεσκέδαζον παρατηρῶν τὸ ἐκούσιον ἐκεῖνο μαρτύριόν του, εὕρισκον παραξένον ὅτι τοῦ κατέβη ἡ ἰδέα νὰ ζυριεθῆ καὶ νὰ καλλωπισθῆ εἰς τὸν ἄγριον ἐκεῖνον τόπον. Τέλος τὸν εἶδον νὰ τελεωσῇ τὴν ἐπίδουλον ἐκείνην ἐγγείρισαν ὅταν αἰφνιδίως διέκρινε ἐν φεγγαβολοῦν πρᾶγμα νὰ περάσῃ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του.

Ὁ Γουδ ἀνεπήδησεν ἐκφωγῶν βασιάν κατάσας ἐπίσης ἀνεπήδησα καὶ ἐγὼ καὶ ἰδοὺ τί εἶδον. Εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι περίπου βημάτων ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἐκαθήμεν καὶ εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ἴστατο ὁ Γουδ, ὑπῆρχεν ὁμιλος ἀνθρώπων. Ἦσαν ὑψηλοὶ καὶ χαλκοχ

προσωνύς ήτο το φεγγολήσαν πράγμα το όποιον πρδ σιγηής πασετήρησα.

Ένω παρετήρηον. ένας άλλος από τόν όμιλον. έπροχώρησε και λαβών τόν νεκρίαν από την χείρα είπε κάτι πρδς αυτόν. Κατόπιν όλοι έπροχώρησαν εναντίον μου.

Ο Σίρ Έρρίκος και ο Ούμπότε εν τώ μεταξύ είχαν άρπάσει τή όπλα των και ύψωσαν ταύτα άπειλητικώς. Οί ίθαγενείς έζηκούλουν να προχωρσν. Είς τόν νουν μου έπήλθεν ή ιδέα, ότι δέν εγνωρίζεν τί εσήμαινε τή πυροβολόν διότι άλλως δέν θά τή περιεφρόνον τόσον πολύ.

Κάτω τή όπλα! έφώναξα πρδς τούς άλλους, βλέπων ότι ή ασφάλεια ήμών άπήτει να δεγθώμεν συνδιαλλακτικοί. Οί φίλοι μου με ύπήκουσαν και τότε προχώρησας άπηθύονα τόν λόγον, πρδς εκείνον όστις είχεν έπιπλήξει τόν μείρακα.

Σς χαριστώ, λέγω εις γλώσσαν Ζουλού. άμφιβάλλον δε, αν τήν ήνωσον οι άνθρωποι εκείνοι: πρδς μεγίστην μου έκπληξιν είδον ότι ήνωθήτην.

Σς χαριστώ, μοι άπήνησεν εκείνος εις τήν αυτήν γλώσσαν.—Πόθεν έρρεσθε; έζηκούλθησε. Ποίον είσθε; και διατι τή πρόσωπα τριών από σς εινε λεπτά και ένα έχει τή πρόσωπον τή ιδιόν μας; Και μοι έδειξε τόν Ούμπότε. Έστράφη και έγω πρδς αυτόν και ήνωθησα ότι είς δίκαιον. Τή πρόσωπον τού Ούμπότε ήτο όμοιον με τών πρδ έμου άνδρών. Και τή άνάστημά του ήτο όμοιον με τή ιδιόν των.

Εμεθα ξένοι και έργόμεθα εν εισήγη. άπήνησεν. Και άνθρωπος όυτος εινε υπέρτης μας.

Ψεύδος! άπήνησεν εκείνος. Κανείς ξένος δέν δύναται. να διασείσει τή βουνά. όπου όλα τή πράγματα γίνονται. Τί όμωσ σημαίνουν τή ψεύδη σας; Αν είσθε ξένοι τότε πρέπει να αποθάνετε. Ξένοι δέν επιτρέπεται να ζήσουν εις τών Κοκουαίων τών τών χώρων. Είνε νόμος τού Βασιλέως. Έτοιμασθήτε να αποθάνετε, ω ξένοι.

Όμολογώ, ότι έτοιμάζα δια τούς λόγους τούτους, ιδίως διότι είδον τή χείρας των άνδρών να άνερευνούν εις τήσ πλευράσ των, όπου έκρέματο μικρά μάγισσα.

Τί λέγει αυτός; με έρωτή ο Γουδ.

Λέγει ότι θά μάς φονεύσουν άπήνησας έγω. Κύριε τού έλέους! άνεφώνησεν ο Γουδ και κατά τήν συνήθειάν του, όσάκις έσσενογώρειτο, απέβαλε τήν σειράν των ψευδών όδόντων του έτιναξεν αυτήν και τήν έποσθετήσε πάλιν εις τήν θέσιν της. Οί όδόντες εκούθησαν. Τή κίνημα εκείνο ύπήρξεν άξιόλογον. καθόσον τή πλήθος των Χουκενών έκπληκτον άνεώσσε τρούμου κραγήν και ώπισθοχώρησε προτροπάδην μέγρις άποστάσεως ύαροδών τινών.

(Έκ τού Άγγλικού) (Άκολουθεί)

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

ΠΩΣ ΝΑ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΗ ΚΑΝΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

«Ο άνθρωπος που δεν έχει χρήματα ήμπορεί να είναι πτωχος, αλλά ο άνθρωπος ο οποιος έχει χρήματα εινε το πτωχότερον εν επί της γής».

Θαυμάζω πολύ τήν έπιτυχίαν εις κάθε πράγμα εν τή βίω, αλλά κάμνω διάκρισιν από πολλούς ανθρώπους εις τήν άντίληψιν τής έπιτυχίας τή να γίνη ένας πλούσιος, πολυεκατομμυριούχος ήμπορεί δια μερικους ανθρώπους, δια τούς πλείστους μάλιστα, να άποτελή έπιτυχίαν εν τή ζωή. έγω όμως φρονώ, ότι τή τοιοϋτον δέν εινε έπιτυχία, ούτε θά ύπεδεικνυσον εις τούς νέους ως στάδιον δράσεως τή στάδιον ενός εκατομμυριούχου.

Είνε διαφορά μεγάλη μεταξύ μιās περιουσίας και μιās ζωής. Ο άνθρωπος ο οποιος δέν έχει χρήματα ήμπορεί να εινε πτωχος, αλλά ο άνθρωπος που δέν έχει τίποτε άλλο παρδ μόνον χρήματα, ή μάλλον είπειν ο άνθρωπος εν γενεί, ο οποιος έχει χρήματα εινε τή πτωχότερον εν εις τόν κόσμον.

Μήπως ο Κολόμβος δέν έπέτυχεν εις τήν ζωήν του επειδή εις τή τέλος παρημελήθη άγνωμότως από τούς συγχρόνους του; Μήπως ο Μόζαρτ άπέτυχε διότι απέθανε πτωχος; Μήπως ο Λεωνίδα ήτήθη διότι έπεσεν ενδόξως με τούς τριακοσίους του; Ουδείς άνθρωπος άποτυγχάνει, όταν έργάζεται πρδς τή καλόν τής ανθρωπότητος και βελτιώσιν τής τύχης τού πλησίον.

Η αξία τού χαρακτήρος πρέπει να άποτελέση τήν σημαίαν τής ανθρωπίνης προόδου. Όπου ο χαρακτήρ τίθεται εν δευτέρα μοίρα έπικρατεί ο πτωχότης ύλισμός.

Κεφάλαιον όμως δέν εινε εκείνο τή όποιον έχει τις, αλλά εκείνο τή όποιον εινε αυτός ο ίδιος.

Ο χαρακτήρ εινε κεφάλαιον. Καλλιτε-

ρος εινε ένας άνθρωπος παρδ ένας άπλως έκατομμυριούχος. Όσον ένας εκτιμά τόν χαρακτήρα του τόσον και αξίζει. Όσον περισσοτερον ύπόληψιν έχει πρδς τόν χαρακτήρα του τόσον περισσοτερον και αυτός ο ίδιος αξίζει.

Αν δέν ύπάρχη έπιθυμία πρδς πλουτισμόν, ούτε άνάγκη τού πλούτου θά ύπάρχη. Η άνάγκη τού πλούτου θά έδικαιολογείτο μόνον όταν όυτος θά έχρησιμοποίετο μόνον πρδς βελτιώσιν τής τύχης των άλλων και όπως καταστήση τόν κόσμον καλλίτερον και ευτυχέστερον τή τοιοϋτον θά άπετέλει διαρκή έπιτυχίαν εν τή βίω τού ανθρώπου. Αλλά ο πλούτος σήμεραν υθασυρίζεται άπλως δια τήν ικανοποίησιν προσωπικών βλέψεων και επί ζημία των άλλων, χωρίς να ύπολογίζει ο οϋτως έμπιστευτικώς σκεπτόμενος, ότι ή ταλαίπωρία των λοιπών ανθρώπων έχει επίδρασιν και άντανάκλασιν επί τού ίδιου έαυτού των, όπως ή πάθησις ενός κατάρρου τού σώματος προκαλεί έφ' όλου τού οργανισμού άλλος.

Πρέπει τις να εισέρχεται εις τόν κόσμον με άποφασιστικότητα, να έπιλαμβάνηται τής εργασίας του με δλην τήν δύναμιν και τήν έντασιν τού έγκεφάλου του και ως εινε βέβαιος ότι θά γίνη πλούσιος ήμέραν τινά, πλούσιος αν όχι από χρήματα αλλά από τήν ιδίαν αυτου αξίαν και από ό,τι εκάμε πρδς τή καλόν τής ανθρωπότητος.

Δια να έπιτύχη τις πρέπει να στραφή πρδς εκείνο τή έργον δια τή όποιον προωρίσθη υπό τής φύσεως.

Καθένας εγεννήθη δια να καταλάβη μίαν θέσιν εν τώ Κόσμω. Όπως λέγει ο Σίδνεϋ Σμιθ: «Κάμε εκείνο τή όποιον ή φύσις σε προώρισε να κάμης και θά έπιτύχης αν θελήσης να κάμης ότι δήποτε άλλο θά είσαι χιλιάκις χειρότερος από μηδέν».

Και εδώ έγκειται τή μυστήριον τής έπιτυχίας των όλίγων και τής ευτυχίας των πολλών. Όποιος παρεκκλίνει από τόν δρόμον παραπλανάται φυσικά και κινδυνεύει, ένφ' όποιος πηγαίνει ίσια εις τόν δρόμον τού τού έχάραξεν ή φύσις, εν τή ιδιοφυία του, φθάνει αίσίως.

Καλλίτερον θά εινε κανείς να κάμη τή παιδί του τσαγκάρη παρδ να τού δώση ότι δήποτε άλλο ευγενέστερον έπάγγελμα: διότι ως τσαγκάρης ήμπορεί να διαπρέψη με τήν ιδιοφυίαν, ένφ' εις ό,τι άλλο έπάγγελμα ήμπορεί να μακρυνθί ως μεταφυτευόμενον δένδρον από άλλα κλίμακα.

Προσηλώσου καλὰ εις τήν εξής ιδεάν: ότι δια να έπιτύχης πρέπει να έχης πλήρη τήν θέλησιν σου δι' ένα πράγμα: να άποφασίσης πρώτα καλὰ, γερά. «Θέλω τούτο να κάμω και όχι άλλο». Σήμεραν εινε ή έποχή των ειδικότητων, όχι των «πολυτεχνάδων». Διάλεξε λοιπόν με δλην τήν δύναμιν τής ψυχής σου τί θά κάμης εις τήν ζωήν σου και άρχισε να έργάζεσαι. Λάβε υπ' όψιν ότι θά είσαι μόνος άπέναντι όλων. Προσπάθησε να μη παραγκωνισθής, να μη περιφρονηθής, να μη γίνης περίγελοι των άλλων, να μη παρεξηγηθής και να μη κατακηθής. Μη έλπίζης ουδέποτε εις άλλους: έχει πλήρη πρδς σεαυτόν πεποιθήσιν και μη ύπολογίζης εις τήν βοήθειαν άλλου.

Ο έπιτυχών άνθρωπος εινε ο έργατης, ο έργαζόμενος. Ένενηντα επί τής εκατόν εκείνο τή όποιον λέγεται μεγαλοφυία δέν εινε άλλο τι ειμή ιδιοφυία τις πρδς έπίπνοον έργασίαν. Δέν ύπάρχει άλλη μεγαλοφυία παρδ ή μεγαλοφυία τής δράσεως και ενεργείας.

Η έργασία δημιουργεί τόν άνθρωπον δυναμώνει τούς μς, ρωνύει όλον τόν οργανισμόν, ζωογονεί τή αίμά του, οζύνει τή πνευμά του, εξυγιαίνει τήν κρίσιν του, δίδει ώθησιν πρδς τήν έμφυτον ιδιοφυίαν του, προκαλεί ευγενείς όρμους και φιλοδοξίας και τόν διδάσκει, ότι άνθρωπος αν έχει καθήκον να διαδραματίση τή μέρος του εν τή ζωή.

Εσο ένθουσιώδης. Ένθουσιασμός εινε ή θεία φλόξ ή οποία οδηγεί εις τήν έπιτυ-

χίαν. Άνθρωπος χωρίς ένθουσιασμόν ειναί όδεις χωρίς έναισμα. Τή τραϊνόν σου θά κινηται έφ' όσον ύπάρχει φωτιά και νερό για να βράζει και να εξατμίζεται. Και καλλίτερα νερό πολύ περισσοτερον τού δένουτος ζεστό παρδ νερό όλως διόλου κρύο.

Εσο προοδευτικός. Προόδευε παραλλήλως με τήν προόδον τής έποχής και προχειρώς πάντοτε εις τήσ πρώτας γραμμάς! Μη μένης όπισω. Μη κυττάξης ποτέ όπισω, πάντοτε εμπρός και μεταξύ των πρώτων.

Πιθανόν να εύρης αντιδράσεις και έπικρίσεις αν ήσαι πρωτότυπος εις τήσ έργασίας σου, άλλ' ή αντιδράσεις και ή έπικρίσεις εις ένα γερό κεφάλι ειναί λυθία πέτρα επί τής οποίας ακονίζεται και ενισχύεται.

Εσο γλυκός τούς τρόπους και όχι άπότομος. Είναί πολύ σημαντικόν τούτο εις τήν έπιτυχίαν εκάστου.

(Έκ τού Άγγλικού) Madison C. Peters.

ΔΙΚΑ ΜΑΣ Α.Ο.Δ.Ο.

Κουζούνος και άγιος Πατέρας.

Είς τή Νοτιότατον σημείον των Σπετσών ειναί ένα μικρόν άκρωτήριον τή όποιον καλείται Κουζούνος.

Αλλοτε τή άκρωτήριον αυτό εκάλυπτετο όλόκληρον από εν είδος θάμνου τή όποιον τή έλεγον «Κουζούνόχι» εξ ου έλαθε και τή όνομα.

Εκεί, λέγουσιν οι γέροντες, άπεβίβασθη όταν μετέβη εις τή νησίον εκείνο ο άγιος Πατέρας, όστις περιεπάτει χωρίς να πατή επί τού εδάφους.

Ο κόσμος τότε έτρεχε, έκοβε ένα κομμάτι από τή ρούχα του και τή έβαζεν εις τή ζυμάρη δια μαγιά.

Πρδς άνάμνησιν τού άγιου Πατέρα είχαν κάμει ένα ξηρότοιχον εις τόν Κουζούνον, τόν όποιον έπροσκυνούσαν επί πολλά έτη.

Από τότε δε τή μέρος εκείνο όνομάζεται Άγιος Πατέρας.

Δύο γέροντες εκ Λαμίας, οι όποιοι έμεγάλωσαν και έγέρασεν εις τήν πόλιν αυτήν χωρίς να εξέλθουν ποτέ, άπεφάσισαν εις τήσ δυσμάς τού βίου του, να βγούν και αυτοί παρδ έξω και να φξν.

Ετοιμάσαν λοιπόν ένα μπουτι, έπηράσαν κορσί και εξήλθον εις τή δέκα λεπτά τής ώρας, απέχον τής Λαμίας χωρίον ήμιμπε, όπου επεδέθησαν εις ευαχίαν.

Τότε εις εξ' αυτών έστράφη και ιδών άτ σπίτια τής Λαμίας άνεφώνησε:

Για κύτταξέ υρέ: πουλι ειναί ο άνθρωπος! Τή πρώτ στη Λαμία και τή μεσημέρι στο ήμιμπε.

Τί θά έλεγαν οι γέροντες αυτοί εάν επέθειαν αυτουκινήτου τρέχοντος 70 μίλια τήν ώραν;

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Η κιστρίνη πανάκεια

Πράσινα ακόμη, άλλ' ευοσμότερα παρδ εάν έφερον τόν κίτρινον χιτώνα τής ώριμότητος, στολίζουν τή καλότητα των ύπερωπλειών τή ευεργετικότερα λεμόνια. Τά βλέπω και συλλογίζομαι. Τί χρειάζονται φαρμακεία; Διότι ένα λεμόνι ήσοδυναμεί με όλόκληρον φαρμακείον κινώτιον εκστρατείας: τή λεμόνι εινε ή πανάκεια πλείστων έσωτερικών και εξωτερικών νόσων τού ανθρώπινου σώματος. Και ένθυμούμαι όσον τά βλέπω ότι:

Ο έπίμενος κεφαλόπονος συχνότατα θεραπεύεται με τών ύπόν μισού λεμονιού μέσα εις ένα φλιτζάνι δυνατού καφέ χωρίς ζάχαρη. Αί κεφαλαλίαι αι προερχόμεναι εκ γολώδους δυσκρασίας ή εκ κακής λειτουργίας τού ήπατος θεραπεύονται ένίστε με ζεστήν λεμονάζαν χωρίς ζάχαριν, λαμβανόμενη πρωί και βράδυ.

Η πηκτή κρύα λεμονάδα εινε άριστον άντίδοτον δια τόν βήχα και τή κρουαλογήμακα. Η ζεστή λεμονάδα ώφελει επίσης, άλλ' ή καλλιτέρα μέθοδος εις τοιούτας περιπτώσεις εινε ή εξής: Βάζετε ένα μεγάλο λεμόνι εις τόν φούρνον να ψηθί καλά και να μαλακώση σαν σπυ. Τή βράζετε έπειτα και κάμνετε τόν ύπόν του σιρόπι

προσθέτοντες ζάχαριν ή μέλι. Τή μέλι εινε προτιμότερον διατηρείτε τή σιρόπι ζεστό και πένετε από ένα κουταλάκι κάθε πέντε λεπτά.

Σημειώσατε ότι εις τήν ζεστήν λεμονάδα δια κρουαλόγημα προτιμότερα εινε ή γλυκερίνη από τήν ζάχαριν.

Δια τών πυρετικών έρεθισμόν και τήν άσυνήθη δίψαν μαλακώσατε ένα λεμόνι τρίβοντες αυτό επί σκληράς έπιφανείας, κόψατε τήν άκρον του, βάλετε όλίγην ζάχαριν τήν όποιαν ώθετε μέσα εις τή λεμόνι με ένα πηρούνι, και κατόπιν άργά άργά πιπιλίσατε τή λεμόνι.

Έντροβια με λεμόνι άντακουφίζουν τούς ρευματικούς πόνους. Αλλά και τούς σκληρούς κάλους ακόμη ήμπορείτε να θεραπείσετε τοποθετούντες επάνω εις αυτούς ένα κομματάκι λεμόνι, τή όποιον άνανεώνετε κάθε πρωί επί τέσσαρας ήμέρας, κατόπιν εύκόλως άποσπάζεται ο κάλος. Η ψύχα τού ψωμιού μουσκεμένη με λεμόνι φέρει τή ιδίον άποτέλεσμα. Αν σς πονούν τή πέλματα των ποδών τρίψατέ τα με λεμόνι. Αί χιονίστραι έπίσης προσλαμβάνονται αν τρίβετε τή χείρα σας με λεμόνι κουκισμένο με άλάτι. Δια να μη σκάση ή έπιδερμίς των χείρων σας είτε από τήν ζεστήν είτε από κατάχρησιν τού σαπουνος, τρίβετέ τήν με λεμόνι. Τή λεμόνι με άλάτι άφαιρεί τήν σκωρίαν τού σιδήρου και όλως τή εκ φυσικών υσίων κηλίδας από τή ύφασμακα.

Και τίσκ άλλα, τή όποιον δέν προφθάνω να σς άριθμήσω αυτήν τήν στιγμήν.

Ο Ιατρός σας

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΟΛΟΓΙΑΣ Ο ΠΡΩΤΕΥΣ

Υπό τή όνομα τούτο ειναί γνωστόν εν εκ των παραδοξότερων άμφιβίων, γνωστόν εις τή φυσικήν ιστορίαν από τόν 17ον αιώνα. Τή ζών τουτο καιτόν κατά βάθος μετέτηθεν υπό τής έπιστήμης, περικλείει είσέτι τόσα μυστήρια και ανεξήγητα φαινόμενα εις τήσ λεπτομερείας τού βίου του, ώστε καθίσταται ανεξάντηλος πηγή έρευνών και άνανδιφήσεων των ζωολόγων. Αποτελεί ο πρωτεύς ήδια τούς έπιστήμονας τούς μυθολογούμενους δράκοντας και τή φανταστικά πτερωτά θήρια, τή όποια έδωσαν άφορμήν να παρχθούν εις όλως τούς λαούς τόσαί ώραϊκι παραδόσεις. Ο Πρωτεύς (Protew anguineus των ζωολόγων) άναφέρεται τή πρώτον υπό τού ιστορικού φυσιοδίφου Βαλβάσωρ. Άνεκαλύφθη εις τή ύδατα ενός ρουακίου, εις τή όποια βελτιώσ θά προήλθεν από τή ύπόγεια σπήλαια, όπουθεν έρρεε τή ύδωρ. Αργότερα παρετηρήθη και υπό άλλων έπιστημόνων ο Πρωτεύς εις σπήλαια υγρά ή ύπογείους λίμνας, έμελετήθη δε άρκούντως ο βίος αυτου και έγράφησαν όλόκληροι τόμοι εν σχέσει με τή άτομόν του.

Ο πρωτεύς άνήκει εις τήν τάξιν των βδελουσιδών ειναί κυλινοδρειδής και έχει τέσσαρα περύγια εν είδη ποδών. Επειδή ζή άποκλειστικώς εις σκοτεινά υγρά σπήλαια και ύπογείους λίμνας οι οφθαλμοί του ειναί πολύ μικροί και ύλως άκατάλληλοι εις τή να λειτουργούν όπως των άλλων ζών. Ο πρωτεύς δέν χρησιμοποιεί διόλου τούς οφθαλμούς και κατά τούς φυσικούς νόμους, πέν όργανον μη λειτουργούν υπόκειται εις άτροφίαν και μαρασμόν. Αντίθέτως όμως πρδς τήν άρσιν εινε πολύ ανεπτυγμένη ή όσφρησις και ή άφή τού πρωτεύς και δι' αυτών επικοινωνεί με τή άλλου κόσμου, άνευρίσκει τήν τροφήν του και διαφεύγει τούς παρυσιαζόμενους κινδύνους. Ο πρωτεύς εινε πολύ σπάνιος και δια τούτο εινε περιζήτητος υπό των φυσιοδιφών, των Μουσειών και των Ζωολογικών κήπων. Συχνότερον άπαντάται εις τή διάφορα σπήλαια τής Δαλματίας και των πέριξ. Τρώγει μικροσργανισμούς άπαντωμένους εις τή σκοτεινά μέρη, όπου ζή.

Η έρωμένη μου μοι λέγει, ότι δέν θά έπροτίμη άντ' έμου κανένα άλλον έραστήν, ούτε ακόμη τόν Δία, εάν έπι τήν παρεκάλει ο Ίδιος. Τή λέγει άλλ' ότι ή γυνή λέγει εις τόν έραστήν της, πρέπει να τή γράψη τις επί τού άνέμου και τού φυσικού χιμάτος.

Κάουλλος. Μία πλήρη καθίσταται σφήλα όταν επαναλαμβάνεται. Πόπλιος Σθρος.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Εκαθήμενη πρό του γραφείου έκεινο την π.ο.ι.αν με τον σκοπόν να έργασθώ και ήμην αφηρημένος. Κάποιος εκτύπησεν εις την θύραν. Θά είναι ο Μάριος—εσκέψην και είπα: «Έμπρός, Μάριε».

— Δέν είναι ο Μάριος; ήκούσθη γυναικεία φωνή, όλλογον τι τεταραγμένη.

— Ητο ή κυρία Ίουλινα.

— Κυρία... είπον εκπληγμένοι και τής ένευσα να εισέλθω.

— Δέν εισέρχομαι! εύχαριστώ! μία στιγμή θά σάς κρατήσω εδώ εις την είσοδον. Ήθελα να σάς ειπώ δύο λέξεις. Ή μάλλον ήθελα να σάς παρακαλέσω διά μίαν χάριν—είπε με πολλήν ταχύτητα και με προφανή συγκίνησην προδύσαν σαδάρην άνησυρίαν. Καί έσταμάτησεν αίφνης, ήσυχάσασα κατόπι του μικρού αυτού πρόλόγου, παρατηρούσάμε συγχυσμένη και άμυηνοόσα.

— Είπέτε, παρακαλώ—έπευσα να άπαντήσω.

— Ίδού. Σεις που είσθε τόσο φίλος του Μαρίου, θά ήμφορούσατε... Άλλά πρώτον πρέπει να σάς διηγηθώ... Συγχωρήσατέ με, προς Θεού, άν σας έμιλώ ως τρελή... Άν έγνωρίζατε τί μου συμβαίνει!... Διότι—έξηκολούθησεν με φωνήν δυνατωτέραν, ως άποφασίσασα πλέον να όμιλήσω έλευθερώς—πόσο κωικός είναι που δέν περνά ο Μάριος από τό σπίτι σας;

— Πλέον από μιά έβδομάδα. Μάλιστα είχα άποφασίσει να πάω ο ίδιος να τον ζητήσω άν σήμερα δέν έβλεψή σημεία ζωής.

— Μιά έβδομάδα;...

— Περισσότερον...

— Περισσότερον άκόμη; Πολύ καλά. Γνωρίζετε άν, όπως δέν έπέραςα από σας διά να σας χαριστήσω, δέν έπέραςα τό ίδιο και από την Τράπεζαν; Ότι δέν βγαίνει από τό δωμάτιόν του παρά μόνον διά να τρώγη ένα κομμάτι ψωμί με πολλήν βίαν και την στιγμήν που μένομεν μαζί οι δύο μας εις τό τραπέζι, δέν λέγει, λέξιν, ούτε με κυττάζει, και άν έγω τό όμιλήσω δέν με άκούει; Ότι γυρίζει άμέσως στό δωμάτιόν του και κλείεται έναί μέσα;... Καί ότι μάτην τον κράζω, τον παρακαλώ, τον έκτενώ να πάη στην Τράπεζαν και δέν μου άπαντά βιόλου και μάλιστα με κακοποιεί; Δέν τον άναγνωρίζω πλέον. Έδώ και ένα μήνα άλλαξε τόσο πολύ. Σας λέγω την αλήθειαν, είμαι άπηλπισμένη. Πώς σας φαίνεται; Δέκα μέρες να μή πάη στην Τράπεζαν, να παραμειή έτσι τά συμφέροντα τής οικογενείας του, χωρίς να ζητήσω άδειαν... Καί έστύρατε ποίος τά κάνει όλα αυτά; Ένας φίλος του, ένας συνάδελφός του τής Τραπεζής; ο όποιος του συνεπήρε τά μυαλά με τον πνευματιισμόν. Άκριθώς πρό ενός μηνός ο Μάριος έγύρισε γιμάτος από τότε με ήλικας δύο ιστορίες στό κεφάλι του, τάς όποιας ήρχισεν να μου διηγείται. Είχε παρευρεθί εις συνεδρίσιν πνευματιστικήν εις τό σπίτι του συνάδελφου του μαζί με άλλους. Τόν έβαλαν στη μέση και μου τόν έπήραν στό λαμό τους, τον κατέστρεψαν. Κανένας δέν μου τό βγάδιε από τό μυαλό μου, ότι όλας τάς ώρας που κάθεται κλεισμένος στό δωμάτιόν του καταγίνεται να κάμνη διαβολοδουλείας με τό τραπέζι. Δέν ήμφορώ να λογαριάσω πλέον πόσα βιβλία και περιοδικά πνευματιστικά άγόρασεν από τότε! έπειτα ταμπούρακια, φαναράκια, σιγανά μικρά, χιλια-δύο παιγνιόδικα! χθές άκόμη άγόρασε μίαν φωτογραφικήν μηχανήν, που καθώς γνωρίζετε στοιχίζει πολύ. Καί δέν είναι κωικός να έσθεύη κανείς πολλά! μόλις ζούμε φτωχικά με τό μικρόν εισόδημα τής προικός μου και τον μισθόν τής Τραπεζής. Αυτός ο έλλογιμένος διαγωνισμός των Ταχυδρομείων τόσο καιρό τώρα και άκόμη δέν έγινε, που ήτο έπις να επιτύχη, διά να διορθωθούν τά οικονομικά μας.

— Και ο Θεός να φυλάξή ή χάση και την θέσιν του με αυτά που κάνει, που δέν πηγαίνει στό γραφείον, παρά όταν του κανήσω...

— Έσταμάτησεν όλλογον, ώσει διά να άναπνεύσω και έπειτα έξηκολούθησεν:

— Καί τί δέν σας είπα τίποτε καμμί φορά δι'αυτά τά πράγματα;

— Ποτέ, κυρία.

— Καί τότε;... άνεφώνησεν άμέσως με τόνον θλιβεράς έκπληξέως.

— Τότε; Τί; ήρώτησα χαμογελών. Δέν μου όμίλησεν άκόμη διά την κλίαν που έχει...

— Ναί...διά την κλίαν. Έχει μίαν τέτοιαν κλίαν, τόσο μεγάλην που δέν ήμπορείτε να τό φωντασθήτε. Καί εινε περισσότερο παραξενή αυτή ή κλίαν έπειδή δέν σας είπα τίποτε. Καί μένε Γιώργη!...Καί έγω ένόμιζα ότι τά εξέρατε όλα και ότι θά του έλέγατε καμμίαν καλήν συμβουλήν, να πηγαίνη τακτικά στην Τράπεζαν...Κι' έχι μόνον αυτό, άλλα και να φέρεται και πρό έμέ με τρυφερότερα, εις έμέ τή κακομοίρα που τον λατρεύω και που θά έδωνα δέν ήξερω τί διά να τον ιδώ εύχαριστημένη και εύτυχη. Σέ βεβαίω πώς μερικάς στικμάς μου έρχεται όιστρος, στη ψυχή τής μητέρας μου, να κάμω καμμίά τρέλλα. Πιστεύω, ότι ή ύπομνη μου ήμφορεί να εξαντληθώ...Με συγχωρείς, που έμιλώ όλίγο άναμμένη. Πάσχω από την στάσιν του Μαρίου...

— Καί ή φωνή της προς στιγμήν εξαφάνισα έγινεν ήπιωτέρα και ήλυκεία.

— Κατήρχετο κάποιος από τό επάνω πάτωμα ή κυρία έτρέμασε και έστρεψε τό βλέμμα της προς τά άνω. Διέρρευαν στιγμήν τινες άδημονίας καταθλιπτικές σιγή διακοπτομένη από τόν ξηρόν βηματισμόν του καταρχομένου.

— Ο Μάριος, έφίθύρισε και έστρεψε πρός έμέ ώσει ζητοῦσα βοήθειαν.

— Ο Μάριος κατήρχετο σιγά-σιγά με βαρύ βήμα. Όταν έφθασεν εις τό τελευταίον σκαλοπάτι έστράφη πρός ήμάς και πλησιάζων με, χωρίς να παρατήρησιν κατά πρόσωπον την συζύγιον του τής είπεν:

— Πήγαμε στό σπίτι, σύ.

— Αύτή με λάμπιν υπεργήμονον όργής εις την φυσιογνωμίαν της έμεινε πρός στιγμήν άκίνητος, έπειτα δέ κάτωχρος ως πτώμα έστράφη πρός την κλίμακα, ύπακοόσασα εις την συζυγικήν παραγγελίαν. Ο Μάριος ώχρος και σοδαρός εισήλθεν εις την οίκίαν μου.

— Τί κάμνεις; Έργάζεσαι; λέγει. ρίπτων βλέμ-

μα επί του γραφείου μου καταφόρτος από χαρτιά.

— Ναί—άπήντησα θαυμάζων διά την άδιαφορίαν του.—Κάμνω κάτι τι...τιποτένια πράγματα...

— Έκώθητε παρά τό παράθυρον και παρατήρησεν έζω παρακολούθων τό πέταμα των χελιδόνων.

— Τί ώρατός κωικός—είπε με φωνήν δυνατήν και μονότονον άνθρώπου κοιμημένου. Έπειτα.

— Τί σου έλεγε λοιπόν;

— Ποιός; είπα, διά να κερδίσω καιρόν.

— Αδτή ή δυστυχής.

— Η σύζυγός σου; Μεθ όμίλησε διά πολλά πράγματα.

— Σου όμίλησε δι' έμέ; Διά την Τράπεζαν;

— Βέβαια.

— Θά σου είπεν ότι έχω δέκα ήμέρες που δέν πηγαίνω εκεί. Εινε αλήθεια;

— Έκαμα σημείον καταρατικόν.

— Θά σου είπεν ότι σήμερα έλαβα και άλλην επιστολήν δι' ής με άπελούν ότι θά παύθω άν δέν πάω τό άπόγευμα εις τό γραφείον. Να ή επιστολή.

— Καί μου ένεγείρισεν την επιστολήν. Έξηκολούθησε δέ να μου λέγη.

— Άλλά έγω δέν πηγαίνω.

— Διαιτή δέν πηγαίνεις;

— Όχι. Δέν έχω καιρόν.

— Καί με παρατήρησεν άσκαδαμυκτί.

— Έπηκολούθησε σιωπή. Έγώ τόν παρατήρησα με βλέμμα έρωτηματικόν.

— Δέν σου όμίλησα ποτέ. Μα θά σου είπα καί αυτή ή δυστυχής. Πρό μηνός έγω καταγίνομαι εις πνευματιστικές μελέτας, μόνος μου, χωρίς κανένα άλλον, χωρίς ταυραταμούς. Έγώ μόνος έν τρι μιστήριον. Είναί ένας μήνας τώρα. Σέ δέν έγνωρίζεις τίποτε.

— Τίποτε.

— Είναί ένας μήνας που σπουδάξω, που άναζητώ, που έργάζομαι! που κοπιάζω φοβερά σωματικώς και πνευματικώς. Ένας μήνας τώρα. Άλλά μόνον πρό δέκα ήμερών ειρίσκομαι εις στερεόν έδαφος. Εσθραίε... Έμυήθη εις αυτάς τάς έρευνας από ένα φίλον μου, ένα συνάδελφόν μου, εις μίαν πνευματιστικήν συνεδρίσιν. Από τότε άνωψόθη έν εκ τό σκότειος εις τό φως.

— Διόκηθ επ' όλλογον, έπειτα δέ πλέον ταχύ και όρμητικώς.

— Σέ δέν ήμφορείς να λάβης και άμυδράν ιδέαν τί θά είπη κόπως διά τούτας έρευνας. Τί θά είπη μελέτη συνεχής και άδιάκοπος, με την προσοχήν έντεταμένην. Τί θά είπη πυρετός σωματικής και ψυχικής δράσεως. Τί θά είπη επί ήμέρας όλοκλήρους να διαβάξης άναριθμήτους τόμους συγγραμμάτων και περιοδικών με πυρετώδη υπέρντασιν προσηλώσεως. Τόμους, τομείδια, φυλλάδια, περιοδικά, έφημερίδας πνευματιστικάς από τον Ρισέ και τον Φλαμμάριν μέχρι του Ρόκας, του Κρούξ, του Άτσακόφ του Όκώροβιτς, από τον Λομρόζο μέχρι του Σένκ και Σιαπαρέλληλ και Σκότζη και τόσων άλλων.

— Επεγείρησα έπειτα να κάμω και κανέν πείραμα. πάντοτε μόνος μου ήρχισα από τό τραπέζι. τά άπλούτερα πράγματα και έπροχώρησα σιγά-σιγά προς τά φαινόμενα τά πλέον πολύπλοκα και πάντοτε—σημειώσω καλά—μόνος. Θά με έρωτήσης και τό μέδιον, τό όποτον χρειάζεται διά την περίπτωση του πτερανθρώπου;... Καί έντούτοις έγω μόνος διπλοκατέμιστος μέσα στό δωμάτιόν μου έλαβα σπουδαίοντα άποτελέσματα εις τάς έρευνας μου...

— Άλλά μία φοβερή δίψα με κατατρώγει, ή δίψα να ιδώ, να αισθανθώ καί τι άλλο. Καί δέν είναι μόνον ή περιέργεια, ή όποια με ώθει εις την άναζητήσιν τής αλήθειας ταύτης, είναι και ένας πυρετώδης, φοβερός, εξαντλητικός πόθος. Είναί μία έπιθυμία τυραννική. Σέ, Γιώργη, δέν με έννοεις ίσως. Ή μήπως με έννοεις; Έκατάλαβες; Έκατάλαβες τέλος πάντων;... —Επανάλαβε κράζων δυνατά.—Είναί ο Έρωσ!

— Έμεινα έκπληγτος. Ο Έρωσ; Καί πώς; Ποίος έρωσ; Δέν έννοούσα τίποτα, δέν ήμπορούσα να έννοήσω. Είς την λέξιν, ή όποια δίερχε τον χελιδόν του Μαρίου διέβλεπον καί τι πένθιμον του όπολου ή άκριβής έννοια μου διέφαινε.

— Ο Μάριος έξηκολούθησεν:

— Από τά πρώτα άκόμη βήματα εις τάς έρευνας μου μέχρι τών πρώτων πειραμάτων, ένόςος ότι κάποιος με παρακολουθεί, κάποια υπέρτερα δύναμις μου άπαρτυνεί και με ώδηγει εις τόν δούδατον δρόμον, με ύπεστηρίζει εις τόν δύσκολον βηματισμόν. Τό έννοούσα πολύ καλά, τό έγνωρίζα, άλλα δέν είξευρα ποίος ήτο ο μυστηριώδης δηγηός μου, ο άρατος και πιστός φύλαξ μου, τόν όποτον έγω έμαθα να αγαπώ, να τον αγαπώ αληθινά, ειλικρινώς και με δύναμιν, ή όποια με έκαινε να θαυμάξω πολλάκις. Ήτο πράγματι θαυμάσια ή μυστηριώδης έκείνη δύναμις, ή όποια μόνον με την μεταξύ δύο ζωων διαφορά του γένους δύναται να παραχθί μία δύναμις, την όποιαν μέχρι χθές άκόμη δέν έγνωρίζα...

— Έως χθές;—διέκοφα άποτόμως.— Όστε σήμερα...

— Σήμερα την γνωρίζω.

— Την γνωρίζεις;

— Ναί. Χθές μόλις είχα φάγη άπεσούρη εις τό δωμάτιόν μου. Αυτή ή δυστυχής άνησούρησεν, άλλ' έγω δέν έδωσα καμμίαν προσοχήν εις αυτήν! προκατελιγμένος από την μέλλουσαν άποκαλυψήν έκλείσθηκα εις τό δωμάτιόν και έπληρώσα τό τραπέζι. Καί τό τραπέζι. άμέσως ένινήθη άνησυρίως, βιάως. Καί έστρεψεν, άνωψόθεν έν εκ τού δαπέδου έξ όλοκλήρου σχεδόν προς τό παράθυρον. Άνωψόθη άκόμη όλλογον μέχρις ότου έθιξε τό φύλλον τής πλατάνου, τό όποτον—ένθυμείσαι;—είχε ζωγραφίση ο Ρισσιάρδης όταν ήμθα στό Λύκειον. Καί τό τραπέζι, έκαμήλωσε, ήρχισε δέ να κτυπά ρυθμικώς, ώστε μου έτραψε την λέξιν «Ένθυμείσαι!»

— Έγώ δέν έννοούσα ότι τί είπα αυτό με δυνατήν φωνήν. Τό τραπέζι άκινήθη και πάλιν και διά τών ρυθμικών κτύπων μου έσημείωσε «τούς πλατάγους».

— Δέν έννοούσα άκόμη τίποτε.

— Είς τό Πό, εις την δένδροστοίχταν», έξηκολούθησε τό τραπέζι.

— Τότε ή άνάμνησίς μου ήρχισε να άρπυνίζεται.

— Ένθυμήθη την μικράν οίκίαν πλησίον του ποταμού Πό, όπου έγεννήθη, ένθυμήθη τά παιγνιόδικα, τά όποια με την άμείριστον παιδικήν χαράν έκάμνονε, ένθυμήθη την τόσο άλλας τρυφερότάτας λεπτομερείας τής παιδικής ζωής. Ένθυμήθη ότι πλησίον έκεί ήτο μία έπαυλος όπου κατοικούσεν ένας πολύ σοδαρός κωικός με μίαν κόρην ξανθήν και ώραιάν σαν χρυσό άγαλματάκι, ή όποια κάθε που συναπαντώμειά μου έδιδε χιλια-δύο άθωα παιδικά φιλά, ένφ ή μητέρα της έδειχνε κάποιαν άνη-

συχίαν δι' αυτό. Ένθυμήθη έν μίαν ήμέραν, άφου με έφίλησε πάρα-πολύ είχαμ άρχίσει να περιπατώμεν εις την δένδροστοίχταν ήτο φθινόπωρον εις την γήν ήτο στωιμέριος ένας τάπησ από κίτρινα φύλλα, μισομαραμένα, ξερά, τά όποια ο άνεμος έννοιδος δέξια και άριστερά με ένα άνετριχαστικόν υφρόν. Αυτή ήτο πολύ έξάδθη έκείνη την ήμέραν δέν ήμφορούς ούτε να συνάξη μερικά μελάνα φυλλάρια που τόσον τής ήρσαν και μου τά έδειχες με μίαν ράβδον διά να τά μαζεύσω έγω... Έπειτα από όλίγας ήμέρας άπέθανεν... Ήσθάνθη έν πολυ μέγαλον πονον με τάς άναμνήσεις αυτάς.

— Έπροσπάθησα να ένθυμηθώ και τό όνομα τής κόρης, άλλα δέν τό κατώρθωσα.

— Τό τραπέζι. ά με έσθήθησε και εις τούτο με τά κτυπήματα μου έσημείωσε την λέξιν «Λουίζα».

— Ητο αλήθεια! Λουίζα όνομάζετο ή άποθαμμένη κόρη, ή λατρευτή, ή εξεζητημένη ή όποιος άγαπήμειθεν πλήρως συναισθής: του έγώμας; αγαπήμειθα με έρωτα μη καταληπτόν εις άνθρώπινον νούν, με τόν όποτον ούδέποτε έπρόφρασε στόμα άνθρώπινον.

— Έννοεις σύ την μεγαλοπρεπήν του έρωτος αυτού, του όπολου ή δύναμις έπεκτείνεται μέχρις μιάς άδύσου; ο όποιος συνδέει ένα δασμόν δύο διαφορά όντα; ο όποιος είναι άνθρώπινος και θείος συγχρόνως;

— Φαντάζεσαι; σύ τό μέγαλειον τής υπερκοσμίου αυτής Έδυτίας; Καί τώρα περιμένω την έκπλήρωσιν τής ύποσχέσεως έκείνης.

— Ποίος ύποσχέσεως; ήρώτησα μηχανικώς, ένφ δίνη ιδεών άνεκυκλωτόν εις δύο έγκεφαλόν μου, έν των παραδόξων αυτών διηγήσεων.

— Ο Μάριος δέν μου άπήντησεν άλλα σκεπτόμενος ήδη. Έσχηκώθη χωρίς να είπη λέξιν και έξήλθε με βήμα ύπνοδατού.

— * * *

— Επί τρεις ήμέρας δέν άνάνη και ή κυρία έπίσης. Καί ήμουν εις άμφιβολίαν άν έπρεπε να άνεθώ εις τό πάτωμα όπου κατοικούσεν αυτή διά να ιδώ τί συμβαίνει, όταν τό πρωί τής τεταρτής ήμέρας ήκουσα τόν συνήθη κτύπον του Μαρίου εις την θύραν. Έπήγα να άνοιξή ήτο αϊτός. Έμυήθη ήρεμώτατος και μόλις έκασθάρωσεν μου είπεν, ως να έξηκολούθει κανένα λόγον!

— Έτήρησε την ύπόσχέσιν του.

— Ποίος;

— Έκείνη. Η Λουίζα. Ήλθεν ήμφορέσα να την ιδώ:

— Την είδες;

— Ναί. Δέν με πιστεύεις; Κύτταξε.

— Έβγαλεν μίαν ήθήκη και μου την έπρόσφαρεν. Τήν άνοιξα ήτο μέσα μία μικρά δέσημ τριχών, εξόχως ώραιών, χρυσαύσων τριχών, λαμπρών, στυλπονοτάτων, κομμένων ως δια λαπίδος από κάποιαν κόμην.

— Τάς βλέπεις; τάς έκοψε αυτή ή ίδια. Την είδα με τά μάτια μου—είπεν ο Μάριος—την άνεγνώρισα, λεπτή, ώραιώτατη, λαμπράν, ώχράν, όπως ήτο τότε. Έστάθη όλλογον έμπρός μου και έπειτα έξηφανίσθη. Άλλά θά ξαναγορίσω και θά μείνη πολύ περισσότερο μαζί μου. Τό είπεν ή ίδια. Η φωνή της είναι ή ίδια έκείνη, πλέον γλυκεία και σιγαλή και βραδυτέρα... Καί έκείνη ή δυστυχής, ή γυναικά μου—έπανάλαβε μετά τινά σιγήν—άν έγνωρίζε και τό παραμικρόν από όλα αυτά θά ήτο καλή να με σκοτίσση από ζήλια.

— Καί έχωμογέλασε μελαγχολικώς.

— Σου λέγω πώς θά με ένκοτινω—έπέμεινε βλέπων έν κάμνω σημείον δυσπιστίας.—Την γνωρίζω πολύ καλά. Καλά, πολύ καλά, ή δυστυχής, άλλα δέν ύποφάρει και την παραμικρή παρεκτροπή άν έγνωρίζε... Άλλά τί ήμφορώ να κάμω έγω;—Είπε μεγαλοφώνως και ή φωνή του τραχεία άπήχησε τραχικώς, ως δύναμις πεπρωμένου άκαταγωνίστου.

— * * *

— Την άλλην ήμέραν συνήτησα την κυρίαν εις την κλίμακα έγω άνέβαινα και αυτή κατέβαινε ένσταμάτης μίαν στιγμήν διά να μου είπη έσπυρισμένως:

— Ο Μάριος μου παίζει κάποια κακή δουλειά.

— Έλαβε σήμερα ένα γράμμα έχι από την Τράπεζαν και δέν με άφρασε να τό άνοιξή και να τό διαβάσω και έθιγχε ο ίδιος διά να βάλη στο ταχυδρομείον την άπάντησιν διά να μή μάθω την εϊσθυσιν. Χθές είχε στά χέρια μίαν φωτογραφίαν δέν κατώρθωσα να την ιδώ, διότι την έβαλε στην τσάπη άμέσως, άλλα έκατάλαβα ότι ήτο προσωπογραφία, βεβαίωτατα. Τώρα μου φαίνεται πώς τά έννόησα όλα τί κουτή που ήμουν!... Καί έβασάνιξα τό μυαλό μου γιά να καταλάβω τί συμβαίνει με αυτήν την μεταβολήν που έβλεπα εις αυτόν. Άλλά τώρα φαίνονται όλα φως φανερά! Δέν θέλει να με ιδη πλέον γιατί... γιατί έμπελεξε... Άλλά να προσέξη πολύ...

— Καί έφυγε δρομαίως με μίαν φλόγα έκδικήσεως στά μάτια τής.

— Ήλθε πάλιν—μου είπεν ο Μάριος άργότερα εις την είσοδον όπου τόν συνήτησα, με μάτια θολά και στεφανωμένα με βαθύ μαυράδι περίε, ώχρότατα.— Ήλθε πάλιν η Λουίζα και φέρω εις τό μέτωπόν μου τό σημείον ένός θείου φιλημάτος τής.

— Καί έφυγεν ως τρελλός.

— Έπέστρεψα εις την οίκίαν μου πολύ ταραγμένος. Καί λοιπόν τί συμβαίνει; Ήτο αλήθές; Ήτο πραγματική ή θαυμασία ιστορία τής εμφάνισεως, την όποιαν τό διηγήθη ο Μάριος ή ήτο άποτέλεσμα διαρκούς παρακρούσεως του άτυχούς τούτου; Ήτο πραγματική αυτή ή εμφάνισα τής Νεκρας Λουίζας ή μήπως ή νοσηρά του φαντασία, υπό εξαιρετικές συνθήκας ενεργούσα παρήγεν εις αυτόν την εμφάνισιν τής;

— Καί ήσαν έπίσης αϊ λέξεις του Μαρίου διά να τάς ύποβάλη τις εις ψυχολογικήν έζέτασιν, ή μήπως έχρειάζετο ιδιαιτέρην άνακρίσιν αυτού διά να καθαρσθών σημειά τινά σκοτεινά;

— Δέν ύπαρχον άρα εις τήν τρέλλα περιέργου, ή όποια περικρίλαται έρμητικώς μέσα εις τό άτομον του πάσχοντος και δέν έκδηλοῦται εξωτερικώς; Μήπως ο Μάριος, όστις καί' όλα έφαινετο έχεφρονών έπασχε τούτην τινά τρέλλαν; Μήπως έβλεπε διά τής νοσηράς του φαντασίας πράγματα δύναμει να είναι και πιθανά, και ως έν τούτου μη ύποκείμενα εις έσχηρή έλεγχον; Μήπως τούτην τρέλλαν, τρέλλαν λελογημένην, έπασχε και ο φίλος μου Μάριος;

— Άλλά και έκείνος ο βόστρυχος τών χρυσών τριχών δέν ύπαρχε; άρα έ ωςτε να ένεσχού την πραγματικότητα τών λεγομένων του;... Είγες νυχτώσιν; άγωνία μου περίεσφιγγε τό στήθος ές να προέβλεπα κάποιο σοδαρόν δυστύχημα, τό όποτον με ήπελπε: έν εκ τού πησίον. Η λογική και τό αισθημα άντεμάχοντο, άλλ' υπερίσχυε τό αισθημα άοριστου ένός φόβου και άθρηνας.

— Ήνοιξέ τό παράθυρον! ψυχρός άνεμος έπνευσε,

σκορπίσας τά επί του γραφείου φύλλα. Παρητήρησα κάτω εις τόν δρόμον τό πλήθος, τό όποτον έπηγανόηχετο.

— Αίφνης άκούω άόριστόν τινα κραυγήν, την όποιαν δέν ένόησα άμέσως πόθεν προήρχετο. Άλλ' ή κραυγή έγινε άκόμη περισσότερο αισθητή, ως κραυγή άπελπισίας και άλγους, ένόησα έδ ότι προήρχετο έν εκ τού επάνω πατώματος τής κατοικίας μου.

— Ησθάνθη παγετόν εις την καρδίαν και έστρεξα προς την θύραν, άλλα δέν είχα φθάση άκόμη εις την σκάλαν και ήκουσα κραυγήν:

— Βοήθεια, Γιώργη, βοήθεια, τόν έσκότωσα ή στρίγλα... Τρέξε ίσως να μήν άπέθανεν.

— Ητο ή Ίουλινα, ή όποια με καταματωμένον τό πρόσωπον, με τά μαλλά έβλεπεχα, άγρία και άπελπισμένη, άλλόφρων, με τεντωμένα τά χέρια, έπακαλειτο την συνδρομήν μου.

— Τρέξε, τρέξε... ναί, τόν έσκότωσα με τό περιστροφον που ήτο στό συρτάρι...—μου έλεγε με φωνήν διακεκομμένην—τόν έσκότωσα ή δυστυχής, τρέξε να τον σώσωμεν... Είχε κλεισθή στο δωμάτιόν του... άλλα έγω είχα πάρη τό κλειδί και έφύλαγα... να ιδώ τί θά κάμη... Τόν είδα με τά ίδια τά μάτια μου, ναί, τόν είδα να φιλά μιά γυναικία ξανθή, ψηλή...

— Καί έξηκολούθει να διηγείται άν εξαψι και άλλοφροσύνη, ένφ έτρέχαμεν προς τό δωμάτιον του Μαρίου.

— Ναί, τούς είδα και τούς δύο μαζί... τότε δέ ήμφορέσα να κρατηθώ... άρταξα τό περιστροφον... ήμουν τρελή, στη ψυχή τής μητέρας μου, τρελή από ζήλια. Άνοιξα άμέσως... έκείνη ή γυναικία μου έγύρισε τής πλάτης; ο Μάριος ήτο πίσω της... έγω έχτύπησα αυτήν, έχι, τόν Μάριον, έχι... Μα αυτή έφυγε, δέν την είδα πλέον, και ο Μάριος έπεσεν...

— Έφθάσαμεν εις τό δωμάτιον ήδη κόσμος ήρχισε να συρρέη εις την οίκίαν και μόλις ήδυνήθημεν διαγκωνίζόμενοι να εισχωρήσωμεν εις τό δωμάτιον; ο Μάριος κατέκειτο πτώμα ήδη επί του δαπέδου, με τό στήθος αίματωμένον.

— Έπάνω στο τραπέζι, πλησίον του, ύπήρχεν εις βόστρυχος ξανθών τριχών, ο μόνος μήρτος τής πραγματικότητος.

(Έκ του Ίταλικού).

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

— Άνοίγει τις τάς καρδίcas τών άλλων άνοίγων την ιδίαν του.

— Πασκέ Κενέλ.

— Να άγαπήσση τις ένωρίς, και να έλθη εις γάμου κοινωνίαν άργά, είναι ως να άκούσση την πρώην κορούδαλόν ψάλλοντα εις τούς αϊθέρας, και να φάγη τό έσπέρας ένα ψητόνεος τό δειπνόν του.

— Ρίχτε.

— Η ήλικία και ή ακέλις θεραπεύουσι συνήθως τά άλλα πάθη, τούναντιόν δε ή φιλαργυρία φαίνεται άναξωπουρομένη και άνακατώσα νέας δυνάμεις έν τῷ γήρατι.

— Μαδιγιών.

— Υπάρχουν έλαττώματα άτινα δέν συνέγονται με ή ήμῶν είμή δι' άλλων, και άτινα, άφαιρούμενον του κορμού, άφαιρούνται και αυτά ως οι κλάδοι.

— Πασχάλ.

— Δικαίως ο Πλάτων μξ συμβουλεύει να μη εξασκώμεν τό σώμα άνευ τής ψυχής, ή πάνοπλιν την ψυχήν άνευ του σώματος, άλλα να τό κάμνωμεν ώστε να συμβαδίζωσιν έρρυθμώς, ούτως είπειν ως δύο κέλητες εις τό αυτό έξευγμένον άρμα.

— Πλούταρχος.

— Έξ όλων τών βαρέων σωμάτων τής φύσεως, τό βαρύτερον είναι τό τής γυναικός ήν έπασυε τις να άγαπή.

— Λεμοντέ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ

Ο ΠΑΠΠΑΘΑΝΑΣΗΣ

Α'.

Ήτον ή χρονιά που ό Άλέξανδρος Κουμουνοδούρος έγεινε με τό στανιδ φηγόδικος και κάτουκος τής Ζαργάτας, και τό ύπουργείο του Τζιουμπέ, έτοι έλεγαν τον Δημ. Βούλαραη, με τόπρόγραμμα «περι διακρίσεως έξουσιών» και με την δήλωσιν ότι «άπέχουσα πρώτη τής δι' άθεμίτων μέσων έπεμβάσεως εις τās εκλογάς» τά έκαμε θάλασσα, και θάλασσα φορτουμισμένη. Τή χρονιά 'κείνη 'γνώρισα και τον Παππαθανάση. Ήμουν στη Μεγαλόπολι κι ό έπαρχος μ' έδιώρισε αντιπρόσωπό του για να κάμω τή διαλογή των ψήφων στο Λοντάρι. Ήθα κάλπαις τί γγα, έκαμα τή διαλογή, κι άν δεν κέρδισα ή δεν θυμοῦμαι τίποτ' άλλο, θυμοῦμαι άκόμα, πως είδα εκατόν πενήντα-διακόσιους άρματωμένους σαν άστακούς, με καριοφιλία, νταλιάνια, λαζαρίαις, δίκανα, τσάγγραις και καρμπίναις και μ' ένα σιλάχι, πέντ' έξ οκάδες και με μιά κομπούρα. "Όλο αυτό τό μουσείο των άρμάτων, σπάνιο σήμερα βεβαίως, ήταν, διότι έμεις οι Έλληνες τῶ καιρῶ εκείνῶ είμαστε άγρυπνοι του συντάγματος φρουροί και έτοιμοι με τ' άρματα να σκοτώσουμ' καθ' ένα, που δεν ήθελε να ψηφισή για βουλευτάς 'κείνους' που ήθελε να βγούνε ό Λάλε Μήτρος.

Ή διαλογή έτελείωσε, τό Λοντάρι εκάηκε από τό ντουφεκίδι κι' εγώ ύστερα από ένα κκλό φαή σ' ενός γιατροῦ τ' άρχοντικό έπήρα μονορούφι και χωρίς όνειρα ένα ύπνο από έφτά ώραις, χωρίς να γροικίσω τής όμοβροντιές που έπεφταν, όταν έφταναν αι είδησεις τής έκλογής από τους άλλους δήμους.

Β'.

'Σήμερωσ' ό Θεός και ήλιος μαρτυάτικος έλουε βουνά και κάμπους, κι' εγώ με τον φιλόξενο γιατρό, άφου πήραμε τόν καρέ μας, βγήκα να ιδώ τό Λοντάρι, άνέβηκα και στο γκρεμισμένο κάστρο. Τι είδαν τά μάτια μου, δεν λέγεται. Είδαν όλον τόν κάμπο και τά χωριά του Σινάνου, είδαν τά βουνά τής Βυτίας, τή Στεμνίτσα, είδαν τήν Καρύταινα, είδαν τήν Παλαιοκαρύταινα που τήν έπιασ' ό Γέρος του Μωρηά στην επανάστασι κι' έκαμε πολλούς Τούρκους να πέσουν και να πνιγούν' στο Ρουφιά, είδα τό Δροράχι, τό χωριό του Κεφάλαι π' έπιασε πλάι πλάι με τόν Παππαφλέσσα, είδα τόν Τουροκόλεμα, τό χωριό του Νικηταρά, είδα τή Δραμιπάλα, που οι δικοί μας ύστερα από τρεις ήμέρας πόλεμο με τόν Μπραϊμ-Πασιά έτόκισαν, είδα τήν Τσεμπιερου που έβρανε τά καρπούλια του ό Ζαχαριάς, είδα τά παλιά λημέρια των Κολοκοιρωνάτων, είδα τό Διαφούρι, είδα τή Βελιζωστή με τούς φραγκους ίπποτάς, είδα τόν 'Ακοβι, άλλη βαρυνεία των φράγκων είδα όλη τή προαινάδα που είχαν οι κάμποι και τά βουνά, έβούρκωσαν τά μάτια μου για τά περασμένα χωριά να τό θέλω. Πέρασαν από τότε κοντά τριάντα όχτώ χρόνια κι' άκόμη θυμάμαι ό,τι όσα είδα άπάν' άπ' τό χαλασμένο κάστρο του Λονταριου κι' άν καθόμουν' στο Λοντάρι μιά φορά τήν ήμέρα θά του έκαμνα κ' από μιά έπίσκεψη. Τόσο περίμορφο εινε νάγναντευή κανείς από 'κει χωριά, βουνά και κάμπους, και πομδ ώμορφο ν' αναδείη με τού νοῦ του τά περασμένα.

Γ'.

Άς έρθωμε πάλι στο Λοντάρι. Όταν κατέβηκα από εκεί άλλο πλούσιο γεῦμα μ' έπερίμενε στο σπίτι του γιατροῦ. Τό γεῦμα εις τ' άρχοντικό του γιατροῦ έτελείωσε και ό δουλόσ σας με τό γιατρό και με τό βουλευτή και με δεκαπέντε-είκοσι καρβάλαις και σαράντα πενήντα άρματωμένους με τό μπάμ-μπούμ, με τά τραγούδια και με τά λαλούμενα, 'ξεκινήσαμε για τού Σινάνου, τήν πρωτεύουσα τής επαρχίας. Τρεις ώρες δρόμο και σε κάθε χωριό 'που περνούσαμε πάλι έτριζε τό πελεκουδι από τής ντουφεκαίς, πάλι τά λαλούμενα έδιναν κι' έπαιρναν, οι χωριάταις έλεγαν' σ' τό βουλευτή τά «καλορίζικα καπετάνη». ό βουλευτής έκανε φτερά κι' έπέταγε άπ' τή χαρά του, και σε λίγο σε 'λιγάκι από ένας χορός. Άπ' τό Λοντάρι

που 'ξεκινήσαμε ως να φτάσουμ' τού Σινάνου, κάπου κάπου άκουγα «Πάριο παππά. Πές το παππά! Γεράσου ασίκη παππά! Σε θέλω παππά! Θυμήσου τά νεράτα σου παππά! Να μου ζήσης ντεροβισόπαπα!» Μου 'κινήθ' ή περιέρχει να μάθω γιατί τόν έλεγαν όλοι παππά, άφου σημάδια παππά δεν έβλεπα. Ρώτησα τόν φίλο μου τόν γιατρό. Δεν μου λές γιατί μου εινε πράγματι παππάς ή τού κόλλησαν παρατζούκι τ' όνομα; "Όχι μου λέει. Εινε σωστός παππάς; εινε ό Παππαθανάσης άπ' τού Κ... 'Σαφνίστηκα με τήν άπάντησι του γιατροῦ πως ένας παππάς με παιδιά ειχε κατανησει και εις ανέλιψη κατάστασι. Παππάς με γενεα, που έπρεπε ναίνα πάντα τιμημένα, τά ειχε πάντα νοτισμένα άπ' τό κρασί παππάς που έπρεπε να φέρη στον ώμο του τόν στανιρόν του Κυρίου, έφεργε καρνοφιλι παππάς που έπρεπε να εδλογή τόν κόσμο, τό δεξι του χέρι τό ειχε έτοιμο να φουκώση τή σουλιάνα του, που χωρίς θηκάρι εκρεμιότανε στη ζερβιά του τή μεριά παππάς που έπρεπε άπ' τό στόμα του να βγαίνουν ευλογίας για τό Θεό και τούς Άγιους έτραγούδαγε τήν «Βασίλω Καλαματιανή, Βασίλ' άπ' τού Φουτζιάλα». Παππάς που έπρεπε να μαζεύη στην εκκλησιά τούς χροισιατούς και να τούς οδηγή στο καλό σαν ό καλός τζιοπάνης τά πρόβατα, γυριζ' από δω κι' από 'κει σαν ερμήςης, σαν μαγκούφης. Τραγουδία και χορός και δός του νάχη παππάς που έπρεπε ναίχη ένα μαῦρο ράσο κι' ένα καλυμαύκι για να ξεχωρίση άπ' τούς λαϊκούς; δεν ειχε τίποτε; ειχε χρόνια που δεν έξεκρινούσχησε τά παλιά, και τά παλιά εκουρελιάστηκαν άπάνω του. Τέτοιος ήτον ό Παππαθανάσης.

Τέλος φτάσαμε βασιλεύοντας ό ήλιος σ' τού Σινάνου κι' εκεί άλλαις φέστας, άλλα μπάμ-μπούμ, άλλοι χοροί και πρώτος εις οδλα πάλ' ό Παππαθανάσης. Νύχτωσ' κι' έδωκε ό Θεός και γύρισα στο φτωχικό μου. "Επεσα να κοιμηθῶ, μιά ύπνος πονθενά. Ψύλλους και κορβάνες δεν ειχε τό κορβάνι μου για να με φάγε και μου κόφουρε τόν ύπνο. Τι ειχα; Είχα πάντοτε τό νοῦ με τό Παππαθανάση. Τόν έσυμάθησε ή καρδιά μου ως ήτον και τέτοιος; κι' ως τόν 'γνώρισα μόνον δαδ-τρείς ώραις. Γιατί τόν 'συμάθησε; Καρδιά ειναι τί να τής κάμη κανένας; Πολλάς φοραίς με τό μυαλό και τή κροίσι μας για πολλά πράματα λέμε, πως εινε έτσι; ή καρδιά όμως λέει όχι, κι' έχει δικη. Γιατί; ως 'ρωτίζει καθένας τήν καρδιά του για να λάβη τήν άπάντησι. "Η καρδιά ειναι τρυφερή ποτε δε μιλάει λέει πάντα, θέλω τούτο, θέλω εκείνο; ποτε δεν πέφτει όξω, ούτε γελοείται.

Δ'.

Τήν άλλ' ήμέρα περνώνας τό μεσημέρι, 'σκόρπισ' ό γάμος τής εκλογής, πάνε τά λαλούμενα, 'σώπασαν ή πιπιζαις; πάνε οι χοροί και καθένας σ' τό φτωχικό του, και μ' αυτοῦς πάει κι' ό Παππαθανάσης. Πάει σ' τό χωριό του και σ' τό σπίτι του; "Όσοος 'ρώτησα κανείς δεν ήξερε να μου ειπή ποῦ πάει. Ρωτάω κι' έναν παππά:

— Παππά μου, τού λέω. Δέ μου λές γιατί γυριζ' έτσι ό Παππαθανάσης; Δεν τά ξέρει τά χάλια του ό Δεσπότης; Δεν τόν μαζεύει;

— "Ό παππάς που 'ρώτησα μου λέει:

— Στους μουρολός ό Δεσπότης δεν μπορεί να βάλλη μυαλό. Ποιός του ειπε του Παππαθανάση να πάψη μοναχός του και να μη θέλη να λειτουργή; Τόν επροσκάλεσε μιά φορά μπροστά μου ό Δεσπότης και του λέει: «Παππαθανάση! γιατί δεν λειτουργήσ;» «Τό ξέρ' ό Θεός, του ειπε, Δεσπότη μου.» «Εγώ σου λέω Παππαθανάση να λειτουργήσ, να βαφτίζης, να στεφανώνης σαν και πρώτα» έξηκολούθησ' ό Δεσπότης. «Κι' εγώ σου λέω, Δεσπότη μου, πάλι πως τό ξέρει ό Θεός, άληγνησεν ό Παππαθανάσης; ό ίδιος ό Θεός να μου τό ειπή δεν τόν άκούω». Τώρα του λόγου σου βρισκει φταιχτή τό Δεσπότη; Μουτζό τον τόν υποχόντριο με τό μυαλό του! Να ήξερες τί έκαμε σ' τούς χωριανούς του ό Παππαθανάσης θά φριξής. Πήγε άπ' όξω τήν εκκλησιάζ, 'μαζεύτηκαν οι χωριανόι κι' άσφαγα τοίς λέει: «έδω και μπροστά να βροίτε άλλον παππά; εγώ δεν μπορώ να σάς λειτουργώω. Χριστιανόι σχολάτε με». Από τότε ό Παππαθανάσης χωρίς να ξέρη κανένας τίποτα έπαρε να εινε

παππάς. Φταίει τώρα ό Δεσπότης ή τό κλούβιο μυαλό του Παππαθανάση;

— Ποιός φταίει, παππά μου, τού λέω εγώ τότε, τό ξέρει ό Θεός.

'Εξεφορτώθηκα τόν παππά κι' ό παππάς έμείνα. Έμαθα τί εγύρευα.

Μ' ένα μύνα να σου πάλι στοῦ Σινάνου ό Παππαθανάσης. "Ηρθε γιατί του 'γραφα. Τόν 'πήρα μονοαφίρη στο φτωχικό μου. 'Εφάγαμ' οι δυο ό,τι βρέθη κι' από λόγο σε λόγο, τού λέω.

Παππαθανάση, σε παρακαλώ να μ' ακούσης κι' ως είμαι παιδί. Να ετοιμαστής και σ' όλίγαις ήμέραις να φύγης για τήν 'Αθήνα. Έκει έχω ένα Δεσπότη πατριώτη και φίλο; θά του γράψω τά βράσινά σου; θά σου κάμη καλό. Γραμματάκια ξέρεις καλά; θά δώσης εξετάσεις και θά γίνης δάσκαλος και θά πέρνης εξήντα δραχμαίς τό μύνα να πορευούν τ' άσφανά σου και να μη γυριζής δπως τώρα. Τά έξοδά σου ως τήν 'Αθήνα θά τά οικονομίσω γώ. Από 'κει και πέρα έχει ό Θεός.

"Ό Παππαθανάσης που δεν περιμενε ποτέ του τέτοια λόγια από ξένον κι' από παιδί, 'λίγο 'λίγο τό πρόσωπό του άλλαξε χρώμα, από μαυρομέλανο εγεινε άσπρο τριανταφυλλί, και τά μάτια του έβουρκώσανε κι' έτρέχαγε διαμάντια και μαργαριτάρια. "Η γλώσσά του έδέθησε στο στόμα του. Γιατί 'έκαμα ό Παππαθανάσης; ό Θεός τό ξέρει. Θυμήθησε τό βαρδ και μουσικιδ φταιξιμο που ειχε καιμωμένο; Δι'ιγαγε ή ψυχούλά του από μιά σταλιά παρηγοιά που δεν τήν ήθε από τό δεσπότη του; τί του έλεγε 'κείνη τήν ώρα τό μυαλό του; ό Θεός τό ξέρει! Εγώ ένα πράμα ξέρω. Τό ξερό σφουγγάρι άμα ρουφήξει και χορτάσει νερό τό χύνει στάλαις, στάλαις, στάλαις.

"Ό Παππαθανάσης έδέχτη, και, μετά ένα μύνα γυριζ' άπ' τήν 'Αθήνα με δυο τρείς άλλαξαις φορέματα παππαδιστικά και διωρισμένος δάσκαλος εις κάποιον χωριό. "Ό Παππαθανάσης ειχε συνείδησι, και τό δικαστήριό τής συνείδησός του του ειπε να μην εινε πλέον παππάς. "Ακουσε τήν άπόφασι και τή φύλαξε. Στο δεσπότη του, που του έλεγε να εινε παππάς άρνηθήκε, γιατί δεν ήθελε να γείνη άρνητής του Χριστού. "Ό δεσπότης χαμπερό δεν ειχε άπ' τή μεγάλη άρρόωστεια τής ψυχής του Παππαθανάση. "Ό Θεός ως τόν οχρώσε. 'Εγώ ένα πράμα ξέρω πως ό Παππαθανάσης εγεινε άλλος άνθρωπος, κι' όταν έμαθε μως έφενγ' άπ' τού Σινάνου, μου 'βγήκε μπροστά μιά ώρα μακρονά. Τι μου ειπε δε θυμάμαι. Θυμάμαι τά κλάματα, τά φιλά και δυο τρία λόγια «στην εδχή του Θεού παιδι μου» κι' διαν τού ειπα και με τή δική σου εδχή παππά, μου ειπε, «φτάνει του Θεού; εγώ δεν είμαι παππάς πλέον...»

Πέρασαν από τότε τόσα χρόνια, ή εκλογαίς δεν γίνονται πλέον με ντουφεκία; ως ειν' καλά ό παντοδύναμος παρās και τό ρουορέι; είδα παππάδες, καλογέρους, 'γυμμένους και δεσποτάδες, πήρα κ' έχορτασα εδχάς και εδλογίας, μα άρετή σαν του Παππαθανάση δεν είδα. Γιατί; Γιατί τό κοπάδι των παππάδων, καλογέρων και δεσποτάδων εινε από τό δικό μας πνι.

"Ό Παππαθανάσης μου, νάχω τήν εδχή του έχει χρόνια που πέθανε. Τόν θυμήθηκα γιατι τόν είδα στον ύπνο μου χαρούμενο.

Τούτο αν εινε ή δεν εινε καλό σημάδι αό Θεός ξέρει.»

Ευλόκαστρον I. Π. Σαματούλης

ΣΤΟ ΝΕΟ ΧΡΟΝΟ

Πικρός κι' αυτός ό χρόνος όπου πέρασε, Μά όχι 'σω σαν τούς άλλους χρόνους Κι' αυτός φαρμάκια και χολές μ' έκέρασε. Μά δε μ' άφήκε πλειδ' μεγάλους πόνοους.

"Ό κάθε χρόνος που περνά και σβήνεται, Με νέο θώρακα τή στήθη μου οκεπάει, Κι' ή μάθησι μπροστά μου πύργος γίνεται Και για τά πλειδ' μεγάλα δε με νοιάζει.

Βλέπω στα νύρα, μά θωροῦ βαθύτερα Στά βάσανα που πέρασαν και πάνε; Τά τωριά μου φαινόνται γλυκύτερα Κι' αυτά που θάρθουν πλειδ' γλυκά θε ναίνα.

Και σ' καινούργιες χρόνους τά ποτήρια σου, Από φαρμάκια τάχεις ξεγείλιση "Η μοιρα θά σου κάμη τά χατήρια σου, Θα σοῦ τά πάρη να μου τί ποτίση.

Δεν θάκουσθ' από μέγανε παράπονο. Λοκίμασε να 'δης θά βλαστημήσω, "Η στο μαυτίριό τό σκληρό και άπονο Είς τό Χριστό τά μάτια θά γυρίσω.

Δεκέμβριος 1905 Γ. 'Ηλ. 'Ελευθερουλάκης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Περίεργος στατιστικός παραλληλισμός

Ένθ εις τό Βερολίνον αι γεννήσεις άπέναντι των θανάτων εινε 55 ο)ο περισσότεραι και 45 ο)ο περισσότεραι; ως προς τόν αριθμόν των μεταναστών, εις τούς Παρισίους ή θνησιμότης υπερβαίνει τās γεννήσεις, εις τρούπον ώστε αν 'έλειπαν αι 30 χιλ. ξένοι και επαρχιώται οι όποιοι κατ' έτος εισέρχοντα εις Παρισίους ή πόλις αυτή θά έδεικνυε προφανεστάτην ελάττωσιν πληθυσμού.

Προς αναζήτησιν ενός ονόματος

Μία σιδηροδρομική έταξία του Καναδά προσφέρει 1500 φράγ. βραβειον εις όντινα υποδείξη τό καταλληλότερον όνομα τής πόλεως ή όποις πάντως θά συνοικισθ' εις τό σημετον, εις τό όποσον καταλήγει ή Νέα σιδηροδρομική γραμμή και τό όποσον εινε τώρα έρημον. Τό υπό αναζήτησιν όνομα πρέπει να εινε εθνικόν 'Αγγλικόν και να μη 'έχη παρά τό πολύ τρείς συλλαβάς και όχι πλέον των δεκα γραμμάτων.

Υπνωτισμός εξ άποστάσεως

Τά 'Αγγλικά φύλλα αναγράφουν εν παραδειγμα εξ άποστάσεως ύπνωτισμού, τό όποσον μζς ενθυμίζει όλίγον τόν περιφημον Κελιόττρον, τόν ήρωα του 'Αλεξάνδρου Δουμζ. "Ενας κάποιος 'Αμπου, ύπνωτιστής εξ επαγγέλματος, εξετέλεσεν ενόπιον επιστημόνων παραδειγμα τοιούτου ύπνωτισμού επί τινος νέου, τόν όποσον ύπνώτισεν εξ άποστάσεως τριών χιλιομέτρων, όπθην κατ' άβούλησιν ό 'Αμπου ήδύνατο να τόν βυθίξη εις λήθαργον και να τόν άφυπνίξη.

Έκμετάλλευσις του άτμοσφαιρικού ήλεκτρισμού

Πολλάκι άπόπειρα; έγιναν μέχρι τούδε προς εκμετάλλευσιν του άτμοσφαιρικού ήλεκτρισμού χωρίς άποτέλεσμα όμως. Μία νέα άπόπειρα έγινεν εις τήν Ρωσίαν επί τινος ύρους παρά τήν Νοβχ-'Αλεξάνδρειαν υπό του ήλεκτρολόγου Μίχκιν. Ούτος ανύψωσεν εις τόν άέρα χαρταετόν, όπλισμένον διά τινος εργαλείου καταλλήλου ύπως συλλέγη τόν ήλεκτρισμόν τής άτμοσφαιρας. 'Επί του εργαλείου τούτου, μόλις ό χαρταετός ανυψώθη 30 μέτρα, ήρχισαν να γίνωνται άλλεπάλληλοι ήλεκτρικί εκκένωσεις, λίαν καταφανείς εκ των εκπεμπομένων σπινθήρων. Διά τινος δε άγωγού κατώρθωσεν ό πειραματιζόμενος να κινήση μηχανήν τινα ικανών ήππων δυνάμεως.

Νέοι Σιδηρόδρομοι

Εις τήν 'Αυστραλίαν μελετάται ή κατασκευή μεγάλου υπερυστραλικού σιδηροδρόμου μήκους εκ Καγκουλι (Δυτική 'Αυστραλία) εις Πόρτ-'Αδγούστα (Νότιος 'Αυστραλία). Θά 'έχη μήκος 1800 χιλιομέτρων και θά στοιχίση 150 εκατομ. φράγκα.

- κ. Πέτρον Κρανάνν. Έλλάθη. 'Απόφυσες τά έρωτικά.
- κ. Α. Τσίλιμινδν. 'Αργοστόλιον. Έδδθη ή επιστολή σας εις τήν διεκπεραίωσιν του ΑΟΔΟ.
- κ. Κων. Ε. Ζαγοριδίου, Γαλαξειδίου. Καί ή ιδική σας.
- κ. 'Αλκ. Χατζημυχάλων, Ρέσσανι 'Α-γυιδς. Έπίσης και ή 'δική σας.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

"Ό Μπερτολόδος γνωρίζει εις τόν υιόν του Μπερτολόδινον ότι τήν από 13 Δεκεμβρίου επιστολήν του έλαβε τήν παραμονήν του νέου έτους ως και τās άγγελίας.